

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านยอห์น

บทที่ 1

พระเยซู

ผู้ทรงเป็นพระวาตะของพระเจ้า

1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาตะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า

2 พระองค์นั้นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้น กับพระเจ้า

พระเยซู ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด

3 สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นมาในสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น

4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งหลาย

5 และความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างนั้นไม่

งานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

6 มีชายคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า ผู้ซึ่งมีชื่อว่า ยอห์น

7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อมนุษย์ทุกคนจะได้เชื่อโดยทางท่าน

8 ท่านไม่ได้เป็นความสว่างนั้น แต่ถูกส่งมาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น

9 ความสว่างนั้นเป็นความสว่างแท้จริง

ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก

10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และโลกได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่

พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ

11 พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่

12 แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์

13 ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา ไม่ใช่จากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า

พระเยซูทรงรับสภาพเป็นมนุษย์

14 และพระวาตะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

(มธ 3:1-17; มก 1:1-11)

(ลก 3:1-18)

15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์ และ

(1) ยน 17:5; 1 ยน 1:1; 5:20 (2) ปฐก 1:1 (3) คส 1:16-17 (4) ยน 8:12; 9:5 (5) ยน 3:19

(6) มธ 3:1-17 (7) ยน 3:16, 25-36 (8) อสย 9:2; 49:6 (9) อสย 49:6 (10) สบ 1:2

(11) ลก 19:14 (12) กท 3:26 (13) 1 ปต 1:23 (14) อสย 40:5 (15) มธ 3:11; ยน 3:32; คส 1:17

ร้องโดยกล่าวว่า “นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า”

16 และพวกเราทุกคนได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์แล้ว และเป็นพระคุณซ้อนพระคุณ

17 เพราะว่าพระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้โดยทางโมเสส แต่พระคุณและความจริงได้มาโดยทางพระเยซูคริสต์

18 ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว

19 และนี่เป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและคนเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด”

20 และท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นพระคริสต์”

21 และเขาทั้งหลายได้ถามท่านว่า “แล้วอะไรล่ะ ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” และท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิได้เป็น” “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” และท่านตอบว่า “ไม่ได้เป็น”

22 แล้วคนเหล่านั้นจึงกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านเป็นผู้ใดเล่า เพื่อพวกเราจะได้คำตอบแก่คนเหล่านั้นที่ส่งพวกเรา มา ท่านกล่าวว่าอะไรเรื่องตัวท่านเอง”

23 ท่านกล่าวว่า “เราเป็นเสียงของผู้หนึ่ง

ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำความรอดขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้”

24 และพวกเขาที่ได้ถูกส่งมานั้นเป็นของพวกฟาริสี

25 และเขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่าน และกล่าวแก่ท่านว่า “ทำไมท่านจึงให้บัพติศมาเล่า ถ้าท่านมิได้เป็นพระคริสต์ผู้หนึ่งหรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง”

26 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้น โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์ผู้หนึ่งซึ่งยืนอยู่ในท่ามกลางพวกท่าน ผู้ซึ่งพวกท่านไม่รู้จัก

27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า ผู้ซึ่งสายรัดรองเท้าของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถที่จะแก้”

28 สิ่งเหล่านี้ได้ถูกกระทำในเบธาบารากปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

พระเมษโปดกของพระเจ้า

(วว 5:6)

29 วันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาหาท่าน และกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย

30 พระองค์นี้แหละเป็นผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’

31 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่

(16) คส 1:19; 2:9 (17) อพย 20:1; ยน 8:32 (18) อพย 33:20; 1 ยน 4:9 (19) ยน 5:33 (20) ลก 3:15 (21) พบย 18:15, 18 (23) อสย 40:3; มธ 3:3 (26) มลค 3:1; มธ 3:11 (27) กจ 19:4 (28) วนฉ 7:24 (29) 1 ปต 2:24; วว 5:6-14 (31) มธ 3:6

เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่คนอิสราเอล ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้มาให้บังเกิดขึ้นมาด้วยน้ำ”

32 และยอห์นเป็นพยาน โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาจากรสวรรค์เหมือนนกเขา และพระวิญญาณนั้นทรงสถิตอยู่บนพระองค์

33 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ผู้ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้บังเกิดขึ้นมาด้วยน้ำ พระองค์นั่นเองได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าจะเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นเองเป็นผู้ซึ่งให้บังเกิดขึ้นมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’

34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

งานรับใช้ของพระเยซู

อันดรูว์ชักชวนเปโตร

35 อีกครั้งในวันต่อมายอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกสองคนของท่าน

36 และเมื่อมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ดำเนินอยู่ ท่านกล่าวว่า “จงดูพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า”

37 และสาวกสองคนนั้นได้ยินท่านกล่าวเช่นนั้น และเขาทั้งสองได้ติดตามพระเยซูไป

38 แล้วพระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นพวกเขาตามมา และตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านหาอะไร” เขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่า

อาจารย์) “ท่านอาศัยอยู่ที่ไหน”

39 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จงมาและดูเถิด” พวกเขาก็ตกและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยอยู่ และพักอยู่กับพระองค์วันนั้น เพราะเวลานั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว

40 คนหนึ่งในสองคนนั้นซึ่งได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร

41 อันดรูว์ได้ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และกล่าวแก่เขาว่า “พวกเราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่า พระคริสต์

42 และอันดรูว์ได้พาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเขาแล้ว พระองค์ก็ตรัสว่า “ท่านคือซีโมนบุตรชายของโยนาห์ ท่านจะถูกเรียกว่า เคฟาส” ซึ่งแปลว่า หินก้อนหนึ่ง

43 วันต่อมา พระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และทรงพบฟีลิป และตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา”

44 บัดนี้ ฟีลิปมาจากเบธไซดา นครของอันดรูว์และเปโตร

45 ฟีลิปไปหานาธานาเอล และกล่าวแก่เขาว่า “พวกเราได้พบพระองค์ ผู้ซึ่งโมเสสได้เขียนถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนถึง คือพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ บุตรชายของโยเซฟ”

46 และนาธานาเอลกล่าวแก่เขาว่า “สิ่งดีอันใดจะออกมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” ฟีลิปกล่าวแก่เขาว่า “จงมาและดูเถิด”

47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานา-

(32) มก 1:10 (33) มธ 3:11 (34) ยน 11:27 (36) ยน 1:29 (37) มธ 4:20, 22 (40) มธ 4:18; มก 1:29

(42) มธ 16:18 (43) มธ 10:3; ยน 6:5; 12:21-22; 14:8-9 (44) ยน 12:21

(45) ปฐก 3:15; พบบย 18:18; อสย 4:2; มคา 5:2 (46) ยน 7:41-42 (47) สดต 32:2

เอลกำลังมาหาพระองค์ และตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า “ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอุปาย”

48 นาธานาเอลทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์จากที่ไหน” พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “ก่อนที่จะฟิลิปเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราได้เห็นท่าน”

49 นาธานาเอลตอบและทูลพระองค์ว่า “รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล”

50 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “เพราะเราได้กล่าวแก่ท่านว่า เราได้เห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือท่านจะได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ใหญ่กว่าสิ่งเหล่านี้อีก”

51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านทั้งหลายจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์”

บทที่ 2

งานสมรสและการอัศจรรย์ที่บ้านคานา

1 และในวันที่สามมีงานสมรสในหมู่บ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น

2 และทั้งพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานสมรสนั้น

3 และเมื่อพวกเขาขาดน้ำองุ่นแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า “พวกเขาไม่มี

น้ำองุ่น”

4 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง”

5 มารดาของพระองค์กล่าวแก่พวกคนใช้ว่า “สิ่งใดก็ตามที่ท่านจะกล่าวแก่พวกเจ้าจงทำสิ่งนั้นเถิด”

6 และมีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบ ตามธรรมเนียมแห่งการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่หรือห้าถัง

7 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด” และพวกเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก

8 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “บัดนี้จงตักน้ำ และเอาไปให้เจ้าภาพเถิด” และพวกเขาก็เอาไปให้

9 เมื่อเจ้าภาพได้ชิมน้ำที่ถูกทำให้เป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่ทราบว่าเป็นน้ำองุ่นนั้นมาจากไหน (แต่พวกคนใช้ที่ตักน้ำนั้นทราบ) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา

10 และกล่าวแก่เขาว่า “ทุกคนในตอนนี้เราได้น้ำองุ่นอย่างดีออกมา และเมื่อคนทั้งหลายได้ดื่มกันมากแล้ว จึงได้น้ำองุ่นที่ด้อยกว่าออกมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้”

11 การเริ่มต้นแห่งการอัศจรรย์ทั้งหลายนี้ พระเยซูได้ทรงกระทำในบ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และพวกสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์

12 หลังจากนั้นพระองค์ก็เสด็จลงไปยัง

(49) มธ 14:33; 21:5 (51) ปฐก 28:12; ลก 2:9, 13; กจ 1:10 (1) ยชว 19:28

(4) 2 ซมอ 16:10 (6) มธ 15:2; มก 7:3; ลก 11:39; ยน 3:25 (9) ยน 4:46

(11) ยน 1:14; 4:54 (12) มธ 4:13; 12:46

เมืองคาเปอร์นาอุม ตัวพระองค์ และมารดาของพระองค์ และพวกน้องชายของพระองค์ และพวกสาวกของพระองค์ และเขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

13 และเทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

14 และในพระวิหารทรงพบคนเหล่านั้นที่ขายบรรดาวัวตัวผู้ และพวกแกะ และนกเขาทั้งหลาย และบรรดาคนรับแลกเงินกำลังนั่งอยู่

15 และเมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกเส้นเล็กหลายเส้นทำเป็นแล้ พระองค์ก็ทรงไล่บรรดาคนเหล่านั้นออกไปจากพระวิหาร และพวกแกะ และบรรดาวัวตัวผู้ และทรงเทเงินของบรรดาคนรับแลกเงินออก และคว่ำโต๊ะเหล่านั้น

16 และตรัสแก่บรรดาคนที่ขายนกเขาทั้งหลายว่า “จงเอาสิ่งของเหล่านี้ไปเสียจากที่นี่ อย่าทำพระนิเวศน์ของพระบิดาเราให้เป็นเรือนแห่งการค้าขาย”

17 และพวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่ามีเขียนไว้แล้วว่า ‘ความรื้อร่นในเรื่องพระนิเวศน์ของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์’

18 แล้วพวกยิวจึงตอบและทูลพระองค์ว่า “ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น โดยเห็นว่าท่านได้กระทำการสิ่งเหล่านี้แล้ว”

19 พระเยซูได้ทรงตอบและตรัสแก่พวก

เขาว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย และภายในสามวันเราจะยกวิหารนี้ขึ้นมาใหม่”

20 แล้วพวกยิวจึงทูลว่า “พระวิหารนี้ใช้เวลาก่อสร้างถึงสี่สิบหกปี และท่านจะยกพระวิหารนี้ขึ้นมาใหม่ในสามวันหรือ”

21 แต่พระองค์ตรัสถึงพระวิหารแห่งพระกายของพระองค์

22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้ไว้แก่พวกเขาแล้ว และพวกเขา ก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสซึ่งพระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น

23 บัดนี้เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกานั้น ในวันเลี้ยงมีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ

24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน

25 และไม่ทรงต้องการให้ผู้ใดเป็นพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบแล้วว่าสิ่งใดอยู่ในมนุษย์

บทที่ 3

นิโคเดมัสกับการบังเกิดใหม่

1 มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อ นิโคเดมัส เป็นขุนนางของพวกยิว

2 ชายคนเดียวคนนี้ได้อมาหาพระเยซูในเวลากลางคืน และทูลพระองค์ว่า “รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นอาจารย์ที่

(13) อชค 12:14; พบบัญ 16:1-6; ยน 5:1 (14) มลค 3:1; มธ 21:12 (16) ลก 2:49 (17) สดด 69:9

(18) มธ 12:38; ยน 6:30 (19) มธ 26:61; 27:40 (21) 1 คร 3:16 (22) ลก 24:8

(23) ยน 5:36; กจ 2:22 (24) มธ 9:4; ยน 16:30 (25) 1 ซมอ 16:7 (2) ยน 7:50; 9:16

มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดสามารถ
กระทำการอัศจรรย์เหล่านี้ที่ท่านกระทำ
นั้นได้ ถ้าพระเจ้าไม่ทรงสถิตอยู่กับเขา”

3 พระเยซูทรงตอบและตรัสแก่เขาว่า
“แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใด
ไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็น
อาณาจักรของพระเจ้าได้”

4 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “ผู้หนึ่งผู้ใด
จะบังเกิดใหม่ได้อย่างไรเมื่อเขาเป็นคน
ชราแล้ว ผู้นั้นจะเข้าไปในครรภ์มารดา
ของตนครั้งที่สองและบังเกิดได้หรือ”

5 พระเยซูตรัสตอบว่า “แท้จริงแล้วเรา
กล่าวแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจาก
น้ำและจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถ
เข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้

6 สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนึ่งก็เป็นเนื้อหนึ่ง
และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็น
จิตวิญญาณ

7 อย่าประหลาดใจที่เรากล่าวแก่ท่านว่า
ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่

8 ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น
และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่
สามารถบอกได้ว่าลมมาจากไหนและลม
ไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็
เป็นอย่างนั้นทุกคน”

9 นิโคเดมัสตอบและทูลพระองค์ว่า “สิ่ง
เหล่านี้จะเป็นไปอย่างไรได้”

10 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า
“ท่านเป็นอาจารย์ของคนอิสราเอล และ
ยังไม่ทราบสิ่งเหล่านี้หรือ

11 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า พวก

เราพูดสิ่งที่พวกเราทราบ และเป็นพยาน
ถึงสิ่งที่พวกเราได้เห็นแล้ว และพวกท่าน
ไม่ยอมรับคำพยานของพวกเรา

12 ถ้าเรอบอกพวกท่านถึงสิ่งต่าง ๆ ฝ่าย
โลกแล้ว และพวกท่านไม่เชื่อ พวกท่านจะ
เชื่อได้อย่างไร ถ้าเรอบอกพวกท่านถึงสิ่ง
ต่าง ๆ ฝ่ายสวรรค์

13 และไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ นอก
จากท่านที่ได้ลงมาจากสวรรค์ คือบุตร
มนุษย์ ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์นั้น

14 และโมเสสได้ยกชูขึ้นในถิ่นทุรกัน-
ดารฉินใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉิน
นั้น

15 เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์จะไม่
พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

16 เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จน
พระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมา
องค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่
เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิต
นิรันดร์

17 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงส่งพระบุตร
ของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะปรับโทษ
โลก แต่เพื่อที่โลกจะรอดได้โดยทางพระ
บุตรนั้น

18 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับ
โทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว
เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามแห่งพระ
บุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า

19 และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความ
สว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้
รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะ

(3) ยน 1:13 (5) มก 16:16; กจ 2:38 (6) ยน 1:13; 1 คร 15:50 (8) ปญจ 11:5; สดด 135:7
(9) ยน 6:52, 60 (11) มธ 11:27 (13) พบญ 30:12 (14) กดว 21:9 (15) ยน 3:36
(16) อสย 9:6; รม 5:8 (17) ลก 9:56 (18) ยน 5:24; 6:40 (19) ยน 1:4, 9-11

การกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย
20 เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ

21 แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มีาสู่ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่า การกระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า”

คำพยานสุดท้ายของยอห์น

ผู้ให้รับบัพติศมา

22 หลังจากสิ่งเหล่านี้ พระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์ก็เข้ามาในแผ่นดินยูเดีย และพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นกับพวกเขา และให้บัพติศมา

23 และยอห์นก็กำลังให้บัพติศมาอยู่ในอายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะมีน้ำมากที่นั่น และคนทั้งหลายก็มาและได้รับบัพติศมา

24 เพราะยอห์นยังไม่ถูกขังไว้ในคุก

25 แล้วเกิดคำถามขึ้นมาระหว่างสาวกบางคนของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ

26 และพวกเขามาหา ยอห์น และกล่าวแก่เขาว่า “รับปี ท่านที่เคยอยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นเองให้บัพติศมา และทุกคนก็มาหาท่าน”

27 ยอห์นตอบและกล่าวว่า “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากสิ่งนั้นถูกประทานแก่เขาจากสวรรค์

28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ข้าพเจ้ามิได้เป็นพระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้ถูกส่งมานำหน้าพระองค์

29 ผู้ที่มีเจ้าสาวนั้นคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าว ซึ่งยืนและฟังเจ้าบ่าว ก็ปีติยินดีอย่างยิ่งเพราะได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว

30 พระองค์จะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าจะต้องด้อยลง”

ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้เชื่อ

31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือสิ่งสารพัด ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและกล่าวตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือสิ่งสารพัด

32 และสิ่งใดที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน พระองค์ก็ทรงเป็นพยานถึงสิ่งนั้น และไม่มีผู้ใดยอมรับคำพยานของพระองค์

33 ผู้ที่ได้ยอมรับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราของตนเองลงแล้วว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง

34 เพราะพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงส่งมาแล้วนั้น ทรงกล่าวพระวจนะทั้งหลายของพระเจ้า เพราะพระเจ้าไม่ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแก่พระองค์

35 พระบิดาทรงรักพระบุตร และได้ทรงมอบสิ่งสารพัดไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว

(20) โยบ 24:13; อฟ 5:11, 13 (21) ยน 15:4-5 (22) ยน 4:1-2 (23) 1 ซมอ 9:4 (24) มธ 4:12

(26) มก 2:2; 3:10 (27) รม 12:5-8 (28) มลค 3:1 (29) พขม 5:1 (30) อสย 9:7

(31) มธ 28:18; ยน 3:13 (32) ยน 3:11; 15:15 (33) 1 ยน 5:10 (34) ยน 1:16; 7:16 (35) สบ 2:8

36 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา

บทที่ 4

เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรียไปแคว้นกาลิลี

1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ ว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีและให้บัพติศมาพวกสาวกมากกว่า ยอห์น

2 (ถึงแม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่พวกสาวกของพระองค์เป็นผู้ให้)

3 พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดีย และไปยังแคว้นกาลิลีอีก

4 และพระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย

5 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงนครหนึ่งของแคว้นสะมาเรีย ซึ่งมีชื่อว่า ลิคาร์ ใกล้ส่วนหนึ่งแห่งผืนดินที่ยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ

6 บัดนี้ บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น ฉะนั้นพระเยซู เมื่อทรงเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางของพระองค์ จึงมาประทับบนบ่อน้ำนั้น และขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง

7 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาเพื่อตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง”

8 (ด้วยว่าพวกสาวกของพระองค์ไปยังนครเพื่อซื้ออาหาร)

9 แล้วหญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า

“ทำไมท่าน ผู้เป็นยิว จึงขอน้ำดื่มจากดิฉัน ผู้ซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับชาวสะมาเรียเลย”

10 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับนางว่า “ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่กล่าวกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ เจ้าก็คงจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นคงจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้าแล้ว”

11 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีอะไรจะตักน้ำได้ และบ่อน้ำนี้ก็ลึก แล้วท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน

12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของพวกเราหรือ ผู้ซึ่งได้ให้บ่อน้ำนี้แก่พวกเรา และได้ดื่มจากบ่อนี้เอง และบุตรทั้งหลายของท่าน และฝูงสัตว์ของท่าน”

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำพุภายใน

13 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับนางว่า “ผู้ใดก็ตามที่ดื่ม น้ำนี้จะกระหายอีก

14 แต่ผู้ใดก็ตามที่ดื่ม น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์”

15 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนี้ให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก และจะไม่ต้องมาตักที่นี่”

16 พระเยซูตรัสกับนางว่า “จงไป เรียกสามีของเจ้า และมานี้เถิด”

17 ผู้หญิงคนนั้นตอบและทูลว่า “ดิฉันไม่

(36) ยน 3:16-17; 6:47 (1) ยน 3:22, 26 (5) ปฐก 33:19; 48:22

(9) 2 พกษ 17:24; กจ 10:28 (10) อสย 12:3; 44:3; รม 5:15

(14) ยน 6:35, 58; 7:37-38 (15) ยน 6:34-35; 17:2-3

มีสามีค่ะ” พระเยซูตรัสกับนางว่า “เจ้าพูดถูกแล้วว่า ‘ดิฉันไม่มีสามี’

18 เพราะเจ้ามีสามีมามากคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า ในสิ่งนี้เจ้าพูดจริง”

19 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันรับรู้ว่าคุณเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง

20 บรรพบุรุษของพวกเราได้นมัสการในภูเขานี้ แต่พวกท่านกล่าวว่า ในกรุงเยรูซาเล็มคือสถานที่ที่คนทั้งหลายควรจะนมัสการ”

21 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย จงเชื่อเราเถิด เวลาใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อพวกเจ้าจะไม่นมัสการพระบิดาในภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม

22 พวกเจ้าไม่รู้ว่าพวกเจ้านมัสการอะไร พวกเราว่าพวกเจ้านมัสการอะไร เพราะว่าความรอดเป็นมาจากพวกยิว

23 แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อบรรดาผู้ที่นมัสการอย่างแท้จริง จะนมัสการพระบิดาในจิตวิญญาณ และในความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นที่จะนมัสการพระองค์

24 พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และคนทั้งหลายที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการพระองค์ในจิตวิญญาณและในความจริง”

25 ผู้หญิงคนนั้นทูลพระองค์ว่า “ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า พระคริสต์ เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงบอกพวกเราถึงสิ่ง

สารพัด”

26 พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราที่กล่าวกับเจ้าเป็นท่านผู้นั้น”

27 และขณะนั้นพวกสาวกของพระองค์ก็มาถึง และประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิงคนนั้น แต่ไม่มีใครกล่าวว่า “พระองค์ทรงแสวงหาอะไร” หรือ “ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง”

28 แล้วผู้หญิงคนนั้นจึงละทิ้งหม้อน้ำของนางไว้ และไปตามทางของนางเข้าไปในนคร และกล่าวแก่พวกผู้ชายว่า

29 “จงมา ดูท่านผู้หนึ่ง ซึ่งได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์มิใช่หรือ”

30 แล้วคนทั้งหลายจึงออกไปจากนคร และมายังพระองค์

31 ในขณะเดียวกัน พวกสาวกของพระองค์ทูลเชิญพระองค์ โดยทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด”

32 แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก”

33 เหตุฉะนั้นพวกสาวกจึงถามกันว่า “มีผู้ใดเอาสิ่งใด ๆ มาถวายพระองค์ให้รับประทานแล้วหรือ”

34 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา และเพื่อทำงานของพระองค์สำเร็จ

35 ท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘ยังมีอีกสี่เดือนและจึงจะถึงฤดูเกี่ยวข้าว’ มิใช่หรือ ดูเถิด

(19) ลก 7:16, 39; 24:19 (20) พบญ 12:5, 11; วนฉ 9:7 (21) 1 ทธ 2:8 (22) 2 พกษ 17:28

(23) มธ 18:20 (24) 2 คร 3:17 (25) พบญ 18:15; ยน 4:29, 39 (26) มธ 26:63-64; มก 14:61-62

(29) ยน 4:25 (34) โยบ 23:12; สดต 40:7-8 (35) ปฐก 8:22; มธ 9:37; ลก 10:2

เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงเงยหน้า
ของพวกท่านขึ้น และดูทุ่งนาทั้งหลายเถิด
เพราะว่าทุ่งนาเหล่านั้นก็ขาวแล้ว พร้อม
สำหรับการเกี่ยวข้าว

36 และคนที่เกี่ยวได้รับค่าจ้างทั้งหลาย
และสำสมพืชผลต่าง ๆ ไว้สำหรับชีวิต
นิรันดร์ เพื่อทุกคนที่หว่านและคนที่เกี่ยว
จะได้ปีติยินดีด้วยกัน

37 และในสิ่งนี้ถ้อยคำนั้นเป็นความจริง
คือ ‘คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว’

38 เราส่งท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่พวก
ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่น ๆ ได้ลงแรงทำ
และพวกท่านได้เข้าส่วนในบรรดาการลง
แรงของพวกเขາ”

39 และหลายคนในพวกชาวสะมาเรียแห่ง
นครนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะถ้อยคำ
ของหญิงผู้นั้น ซึ่งเป็นพยานว่า “ท่านได้
บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ”

ชาวสะมาเรียอีกหลายคน

ได้รับความรอด

40 ดังนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์
แล้ว พวกเขาก็จึงทูลเชิญพระองค์ให้พระ
องค์ประทับอยู่กับพวกเขา และพระองค์
ประทับที่นั่นเป็นเวลาสองวัน

41 และอีกหลายคนได้เชื่อเพราะคำตรัส
ของพระองค์เอง

42 และกล่าวแก่ผู้หญิงคนนั้นว่า “บัดนี้
พวกเราเชื่อ ไม่ใช่เพราะถ้อยคำของเจ้า
เพราะพวกเราได้ยินพระองค์เองแล้ว และ
ทราบว่าเป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง
คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก”

43 บัดนี้หลังจากผ่านไปสองวัน พระองค์
ก็เสด็จออกจากที่นั่น และเข้าไปยังแคว้น
กาลิลี

44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า
“ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้าน
เมืองของตนเอง”

45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามายัง
แคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีเหล่านั้นได้ต้อนรับ
พระองค์ โดยได้เห็นสิ่งสารพัดที่พระองค์
ได้ทรงกระทำ ณ กรุงเยรูซาเล็มในเทศ-
กาลเลี้ยงนั้น เพราะเขาทั้งหลายได้ไปยัง
เทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

ทรงรักษาบุตรชายของขุนนางให้หาย

46 ดังนั้นพระเยซูจึงเสด็จเข้ามายังบ้าน
คานาแห่งแคว้นกาลิลีอีก ที่ซึ่งพระองค์
ทรงกระทำให้น้ำเป็นน้ำองุ่น และที่นั่นมี
ขุนนางคนหนึ่ง ผู้ซึ่งบุตรชายของท่านป่วย
หนักที่เมืองคาเปอร์นาอุม

47 เมื่อท่านได้ยินว่าพระเยซูได้เสด็จออก
มาจากแคว้นยูเดียเข้ามายังแคว้นกาลิลี
แล้ว ท่านจึงไปหาพระองค์ และทูลอ้อน
วอนพระองค์ให้พระองค์เสด็จลงมา และ
รักษาบุตรชายของท่านให้หาย เพราะบุตร
ชายนั้นจวนจะเสียชีวิตแล้ว

48 แล้วพระเยซูได้ตรัสกับท่านว่า “ถ้า
พวกท่านไม่เห็นบรรดาหมายสำคัญและ
การมหัศจรรย์ทั้งหลาย พวกท่านก็จะไม่
เชื่อ”

49 ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า “พระองค์
เจ้าข้า ขอเสด็จลงมาก่อนที่บุตรของข้า
พระองค์จะตาย”

(36) ดนล 12:3; รม 6:22; 1 ธส 2:19 (37) 1 คร 3:5-9 (38) ยรม 44:4; 1 ปด 1:12

(39) ยน 4:29 (41) ลก 4:32; ยน 6:63 (42) ยน 17:8; 1 ยน 4:14 (44) มธ 13:57

(45) พบญ 16:16; ยน 2:13, 23; 3:2 (46) ยน 2:1, 11 (48) ยน 6:30; รม 15:19

50 พระเยซูตรัสกับท่านว่า “จงไปตามทางของท่านเถิด บุตรชายของท่านมีชีวิตอยู่” และท่านผู้นั้นก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสกับท่าน และท่านจึงไปตามทางของท่าน

51 และขณะที่ท่านกำลังลงไปในน้ำ พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบท่าน และบอกท่านโดยกล่าวว่า “บุตรชายของท่านมีชีวิตอยู่”

52 แล้วท่านจึงถามพวกผู้รับใช้ถึงเวลาเมื่อบุตรเริ่มทุเลานั้น และพวกเขาบอกว่า “เมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง ไขก็ออกจากเขา”

53 ดังนั้นบิดาจึงทราบว่าเป็นชั่วโมงเดียวกันนั้น ซึ่งพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า “บุตรชายของท่านมีชีวิตอยู่” และท่านเองก็เชื่อและคร่ำเรื่อทั้งหมดของท่าน

54 นี่เป็นการอัศจรรย์ครั้งที่สองที่พระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จออกมาจากแคว้นยูเดียเข้ามายังแคว้นกาลิลี

บทที่ 5

ทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธเสดาให้หาย

1 หลังจากนั้นไม่กี่เทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูได้เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

2 บัดนี้ที่กรุงเยรูซาเล็มข้างประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ซึ่งถูกเรียกในภาษาฮีบรูว่า เบธเสดา โดยมีศาลาห้าหลัง

3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คือคนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยการกระเพื่อมของน้ำ

4 ด้วยว่ามีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาเป็น

ครั้งคราวในสระนั้น และกวนน้ำ แล้วผู้ใดก็ตามที่ก้าวลงไปใต้น้ำนั้นก่อนหลังจากการกระเพื่อมของน้ำนั้น ก็จะหายเป็นปกติจากโรคใดก็ตามที่เขาเป็นอยู่นั้น

5 มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ซึ่งป่วยมาเป็นเวลาสามสิบแปดปีแล้ว

6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบ ว่า บัดนี้เขาเป็นอยุ่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เจ้าปรารถนาจะหายเป็นปกติหรือ”

7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่มีผู้ใด เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ แต่ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังมา คนอื่นก็ลงไปก่อนข้าพเจ้าแล้ว”

8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้น ยกแคร่ของเจ้า และเดินไปเถิด”

9 และในทันใดนั้น คนนั้นก็หายเป็นปกติ และยกแคร่ของเขา และเดินไป และวันเดียวกันนั้นเป็นวันสะบาโต

10 ฉะนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า “วันนี้เป็นวันสะบาโต เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่เจ้าแบกแคร่ของเจ้าไปนั้น”

11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า “ท่านที่ได้รักษาข้าพเจ้าให้เป็นปกติ ท่านผู้เดียวกันนั้นแหละได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้า และเดินไปเถิด’”

12 แล้วเขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า “ผู้ใดเล่าซึ่งได้กล่าวแก่เจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้า และเดินไปเถิด’”

(1) ลนต 23:2; พบญ 16:16; ยน 2:13 (2) นทม 3:1, 32; 12:39

(8) มธ 9:6; มก 2:11; ลก 5:24 (9) ยน 9:14

(10) อพย 20:10; นทม 13:19; ยรม 17:21-22; มธ 12:2; มก 2:24; ลก 6:2

13 และคนที่ได้รับการรักษาให้หายนั้นไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเองเสด็จหลบไปแล้ว มีคนเป็นอันมากอยู่ในสถานที่แห่งนั้น

14 ภายหลังพระเยซูทรงพบคนนั้นในพระวิหาร และได้ตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เจ้าหายเป็นปกติแล้ว อย่าทำบาปอีก เกรงว่าเหตุร้ายกว่านั้นจะมายังเจ้า”

15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไป และบอกพวกยิวว่าเป็นพระเยซู ซึ่งได้รักษาเขาให้หายเป็นปกติ

16 และเพราะฉะนั้น พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะบาโต

17 แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “พระบิดาของเรากียังทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็กะทำ”

18 เหตุฉะนั้นพวกยิวยิ่งหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ล่วงกฎแห่งวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้ตรัสว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ด้วย อันเป็นการกระทำพระองค์เองให้เสมอกับพระเจ้า

19 แล้วพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำการสิ่งใดตามใจเองไม่ได้ นอกจากสิ่งที่พระบุตรทรงเห็นพระบิดากระทำ เพราะสิ่งใดก็ตามที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งเหล่านี้พระบุตรก็ทรงกระทำด้วยเหมือนกัน

20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นสิ่งสารพัดที่พระองค์เองทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นบรรดางานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ

21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วเป็นขึ้นมาและทรงทำให้พวกเขามีชีวิตฉันใด พระบุตรก็ทำให้ผู้ที่พระองค์ทรงปรารณามีชีวิตฉันนั้น

22 เพราะว่าพระบิดาไม่ทรงพิพากษาผู้ใด แต่ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตรแล้ว

23 เพื่อคนทั้งปวงจะถวายเกียรติแด่พระบุตร เหมือนกับที่พวกเขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ซึ่งทรงส่งพระบุตรมาแล้ว

24 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามาฉันนั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว

25 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงของพระบุตรของพระเจ้า และคนเหล่านั้นที่ได้ยินจะมีชีวิต

26 เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองฉันนั้น

(13) ลก 13:14; 22:51 (14) มธ 12:45 (16) ลก 4:29; ยน 8:37 (17) ยน 9:4; 17:4 (18) ยน 7:1, 19 (19) มธ 26:39; ยน 5:30 (20) มธ 3:17; 11:27 (21) ลก 7:14; 8:54; ยน 11:25 (22) มธ 11:27; 28:18 (23) ลก 10:16; 1 ยน 2:23 (24) ยน 3:16, 18 (25) คส 2:13 (26) สดต 36:9; 1 คร 15:45

27 และได้ประทานสิทธิอำนาจแก่พระบุตรที่จะทำการพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

การเป็นขึ้นมาสองแบบ

28 อย่าประหลาดใจในสิ่งนี้เลย เพราะเวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว ซึ่งในเวลานั้นบรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพทั้งหลายจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์

29 และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้กระทำความดีจะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้กระทำชั่วร้ายจะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งพระอาญา

บรรดาคำพยานว่า

พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

30 เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจของตนเองไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่หาโอกาสที่จะทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรามา

31 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่เป็นความจริง

32 มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเราทราบว่คำพยานซึ่งพระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง

33 ท่านทั้งหลายได้ส่งไปถึงยอห์น และเขาก็ได้เป็นพยานถึงความจริง

34 แต่เราไม่รับคำพยานจากมนุษย์ แต่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รับความจริง

35 ยอห์นเคยเป็นโคมที่จุดอยู่และที่ส่อง

แสง และท่านทั้งหลายได้เต็มใจชั่วขณะหนึ่งที่จะปิดยินดีในความสว่างของยอห์นนั้น

36 แต่เรามีคำพยานที่ยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น เพราะว่ท่านทั้งหลายซึ่งพระบิดาทรงมอบไว้แก่เราเพื่อที่จะทำให้สำเร็จ งานเหล่านั้นเองที่เรากำลังทำอยู่ ก็เป็นพยานถึงเราว่ พระบิดาได้ทรงส่งเรามา

37 และพระบิดาเอง ผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรานั้น ทรงเป็นพยานถึงเราแล้ว ท่านทั้งหลายไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ หรือเห็นรูปร่างของพระองค์ในเวลาใดเลย

38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์ดำรงอยู่ในตัวท่านทั้งหลาย เพราะว่าผู้ที่พระบิดาทรงส่งมาแล้วนั้น ท่านทั้งหลายไม่เชื่อพระองค์ผู้นั้น

39 จงคั่นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านทั้งหลายคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นท่านทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นข้อความซึ่งเป็นพยานถึงเรา

40 และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต

41 เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์คนใด

42 แต่เรารู้จักท่านทั้งหลายว่ ท่านทั้งหลายไม่มีความรักของพระเจ้าอยู่ในตัวท่านทั้งหลาย

43 เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายไม่รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับ

(27) ดนล 7:13 (28) 1 ธส 4:15-17 (29) อสย 26:19; ดนล 12:2 (30) มธ 26:39 (31) ยน 8:14

(32) มธ 3:17 (33) ยน 1:15, 19, 27, 32 (35) มก 6:20; 2 ปด 1:19 (36) ยน 3:2

(37) มธ 3:17; 1 ยน 4:12 (39) อสย 8:20 (40) ยน 1:11; 3:19 (41) 1 ธส 2:6

ผู้นั้น

44 ท่านทั้งหลายจะเชื่อได้อย่างไร ซึ่งได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และไม่แสวงหายศศักดิ์ที่มาจากพระเจ้าเท่านั้น

45 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้หนึ่งฟ้องท่านทั้งหลายแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายวางใจอยู่

46 เพราะถ้าท่านทั้งหลายได้เชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็คงจะเชื่อเราไปแล้ว เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา

47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อคำเขียนทั้งหลายของโมเสส ท่านทั้งหลายจะเชื่อบรรดาถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

บทที่ 6

ทรงเลี้ยงคนห้าพันคน

(มธ 14:13-21; มก 6:32-44)

(ลก 9:10-17)

1 หลังจากสิ่งเหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี ซึ่งก็คือทะเลทิเบเรียส

2 และคนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำต่อคนทั้งหลายที่เป็นโรคภัย

3 และพระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขา และพระองค์ประทับนั่งที่นั่นพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์

4 และเทศกาลปัสกา เทศกาลเลี้ยงของพวกยิว ใกล้จะถึงแล้ว

5 และเมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ของพระองค์ขึ้น และทอดพระเนตรเห็นคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ พระองค์จึง

ตรัสกับฟิลิปว่า “พวกเราจะซื้ออาหารจากที่ไหน เพื่อคนเหล่านี้จะได้รับประทาน”

6 และพระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อจะลองใจฟิลิป เพราะพระองค์เองทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด

7 ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า “ชนมับมูลค่าสองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอสำหรับพวกเขา เพื่อพวกเขาทุกคนจะได้กินคนละเล็กคนละน้อย”

8 คนหนึ่งของพวกสาวกของพระองค์ คืออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตร ทูลพระองค์ว่า

9 “มีเด็กชายคนหนึ่งอยู่ที่นี้ ซึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองตัว แต่ท่านนั้นจะพออะไรในท่ามกลางคนมากอย่างนี้”

10 และพระเยซูตรัสว่า “จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด” บัดนี้มีหญ้ามากในสถานที่แห่งนั้น ดังนั้นคนเหล่านั้นจึงนั่งลง จำนวนคนได้ประมาณห้าพันคน

11 และพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังเหล่านั้น และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์ก็ทรงแจกจ่ายแก่พวกสาวก และพวกสาวกแก่คนเหล่านั้นที่นั่งอยู่ และให้ปลาเช่นกันมากเท่าที่พวกเขาปรารถนา

12 เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้ว พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป”

13 เหตุฉะนั้น พวกเขาจึงเก็บเศษอาหารเหล่านั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม

(44) ยน 12:43; รม 2:29 (45) รม 2:12 (46) พบญ 18:15, 18 (47) ลก 16:29, 31

(1) มก 6:32; ยน 6:23; 21:1 (2) มธ 4:23; 8:16 (4) พบญ 16:1 (5) มธ 14:14

(7) กตว 11:21-22 (8) ยน 1:40 (9) 2 พกษ 4:43

ด้วยเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อน ซึ่งเหลืออยู่และเกินจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น

14 และคนเหล่านั้น เมื่อพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำกล่าวว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์ผู้คนที่ทรงเข้ามาในโลก”

พระเยซูดำเนินบนน้ำ

(มธ 14:22-36; มก 6:45-56)

15 เหตุฉะนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เขาทั้งหลายตั้งใจจะมาและจับพระองค์โดยใช้กำลัง เพื่อที่จะตั้งพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาก็แต่ลำพัง

16 และเมื่อถึงเวลาเย็นแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปที่ทะเล

17 และลงเรือลำหนึ่ง และข้ามทะเลไปทางเมืองคาเปอร์นาอุม และบัดนี้มืดแล้ว และพระเยซูยังไม่ได้เสด็จมายังพวกเขา

18 และทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะเหตุมีลมแรงที่พัดผ่านมา

19 ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหรือหกกิโลเมตร พวกเขาได้เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเล และกำลังเข้ามาใกล้เรือลำนั้น และพวกเขาก็ตกใจกลัว

20 แต่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “นี่คือเราเอง อย่ากลัวเลย”

21 แล้วพวกเขาจึงรับพระองค์ลงเรือด้วยความเต็มใจ และในทันใดนั้นเรือนั้นก็ถึงฝั่งที่พวกเขาจะไปนั้น

การเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต

22 วันต่อมา เมื่อประชาชนซึ่งอยู่ฝั่งข้างโน้นของทะเล เห็นว่าไม่มีเรือลำอื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่พวกสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น

23 (แต่มีเรือลำอื่นหลายลำมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาทั้งหลายได้กินขนมปัง หลังจากที่ยอห์นผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว)

24 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกสาวกของพระองค์ก็ไม่อยู่เช่นกัน พวกเขาจึงลงเรือไป และมายังเมืองคาเปอร์นาอุม โดยตามหาพระเยซู

25 และเมื่อพวกเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งข้างโน้นของทะเลแล้ว เขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร”

26 พระเยซูทรงตอบพวกเขาและตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรา มิใช่เพราะพวกท่านได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้น แต่เพราะพวกท่านได้กินขนมปัง และอิ่ม

27 อย่าทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสูญไป แต่เพื่ออาหารซึ่งคงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะประทานให้แก่พวกท่าน เพราะว่าพระเจ้าพระบิดาทรงประทับตราพระองค์แล้ว”

(14) ปฐก 49:10; พบบัญ 18:15, 18; ยน 1:21; 7:40; กจ 3:22; 7:37

(15) ยน 18:36 (16) มธ 14:23; มก 6:47 (19) มธ 17:6 (20) อสย 43:1-2

(24) มก 1:37; ลก 4:42 (27) สดด 2:7; อสย 42:1; มธ 3:17; 6:19; 17:5; มก 1:11

28 แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด เพื่อพวกข้าพเจ้าจะกระทำงานทั้งหลายของพระเจ้าได้”

29 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “นี่แหละเป็นงานของพระเจ้า คือที่ท่านทั้งหลายเชื่อในท่านผู้ที่พระองค์ได้ทรงส่งมานั้น”

30 เหตุฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “แล้วท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไร เพื่อพวกข้าพเจ้าจะเห็นและเชื่อท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง

31 บรรพบุรุษของพวกข้าพเจ้าได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์ได้ประทานอาหารจากฟ้าสวรรค์ให้เขาทั้งหลายกิน’”

32 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า โมเสสไม่ได้ให้อาหารจากฟ้าสวรรค์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย

33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านซึ่งลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก”

34 แล้วเขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนี้แก่พวกข้าพเจ้าเสมอไปเถิด”

35 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย

36 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านทั้งหลายได้เห็นเราแล้ว และไม่เชื่อ

37 สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย

38 เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่พระประสงค์ของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

39 และนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระบิดาผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรานั้น คือจากสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์ทรงมอบไว้กับเราแล้วนั้น เราจะไม่ให้พินาศสูญไปสักสิ่งเดียว แต่จะตั้งมันขึ้นมาอีกในวันสุดท้าย

40 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ได้ทรงส่งเรานั้น ที่จะให้ทุกคนซึ่งเห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรนั้น จะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

41 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์”

42 และเขาทั้งหลายกล่าวว่า “คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ ผู้ซึ่งพ่อแม่ของเขาพวกเราารู้จัก เหตุใดคนนี้จะกล่าวว่า ‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’”

43 ฉะนั้นพระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาเหล่านั้นว่า “อย่าบ่นกันในท่ามกลางพวกท่านเองเลย

44 ไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ซึ่งทรงส่งเรามาแล้วนั้นจะทรง

(29) 1 ธส 1:3; ยก 2:22; 1 ยน 3:23; วว 2:26 (30) มธ 12:38; 16:1 (31) อพย 16:4, 15; กตว 11:7 (32) ยน 3:13, 16 (34) ยน 4:15 (35) อสย 55:1-2 (36) ยน 6:26 (37) มธ 24:24 (38) มธ 26:39 (39) ยน 10:28 (40) ยน 3:15-16 (42) มธ 13:55 (44) พขม 1:4

ชักนำเขามา และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย

45 มีเขียนไว้แล้วในพจนานุกรสตาพยากรณ์ว่า ‘และพวกเขาทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า’ เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยิน และได้เรียนรู้จากพระบิดาแล้ว ก็มาถึงเรา

46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา ยกเว้นท่านผู้ซึ่งมาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว

47 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มียิตินันตร์

48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น

49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร และสิ้นชีวิต

50 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ เพื่อมนุษย์คนใดจะได้กินอาหารนั้น และไม่ตาย

51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งได้ลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป และอาหารที่เราจะให้นั้นคือเนื้อหนังของเรา ซึ่งเราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลก”

52 ฉะนั้นพวกเขายิ่งจู่โจมเถียงกันในท่ามกลางพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อหนังของเขาให้พวกเรากินได้อย่างไร”

53 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านทั้งหลายไม่กินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์ และไม่ดื่มโลหิตของท่าน ท่านทั้งหลายก็ไม่มีชีวิตในตัวพวกท่านเลย

54 ผู้ใดก็ตามที่กินเนื้อหนังของเรา และ

ดื่มโลหิตของเรา ก็มียิตินันตร์ และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย

55 เพราะว่าเนื้อหนังของเราเป็นอาหารแท้ และโลหิตของเราก็คือของดื่มแท้

56 ผู้ที่กินเนื้อหนังของเรา และดื่มโลหิตของเรา ก็ดำรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในเขา

57 พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ทรงส่งเรามา และเราดำรงชีวิตอยู่โดยทางพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตโดยทางเราฉันนั้น

58 นี่แหละเป็นอาหารนั้นซึ่งได้ลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับที่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป”

59 สิ่งเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุม

พวกสาวกไม่เข้าใจ

คำสั่งสอนของพระเยซู

(มธ 8:19-22; 10:36)

60 ฉะนั้นหลายคนในพวกสาวกของพระองค์ เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งนี้ จึงกล่าวว่า “นี่เป็นถ้อยคำที่ยากนัก ใครจะฟังถ้อยคำนี้ได้”

61 เมื่อพระเยซูทรงทราบภายในพระองค์เองว่า พวกสาวกของพระองค์บ่นถึงถ้อยคำนี้ พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้อยคำนี้ทำให้ท่านทั้งหลายสะดุดหรือ

62 และถ้าท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ซึ่งท่านอยู่แต่ก่อนนั้น จะเป็นอย่างไร

(45) อสย 54:13 (46) มธ 11:27 (47) ยน 3:16, 18 (48) ยน 6:33 (49) ยน 6:31, 58 (50) ยน 6:51

(51) ยน 3:13 (52) ยน 7:43; 9:16; 10:19 (53) มธ 26:26 (54) ยน 4:14 (56) 1 ยน 3:24; 4:15

(58) อพย 16:14-35; ยน 6:49 (60) มธ 11:6; ยน 6:66 (62) มก 16:19; ยน 3:13

63 จิตวิญญาณคือสิ่งที่ทำให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่ก่อเกิดประโยชน์อันใด บรรดาถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต

64 แต่มีบางคนในพวกท่านที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบตั้งแต่แรกว่ามีผู้ใดบ้างที่ไม่เชื่อ และผู้ใดที่จะทรยศพระองค์

65 และพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะสามารถมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราได้โปรดประทานสิ่งนั้นแก่ผู้นั้น’”

66 ตั้งแต่นั้นมา หลายคนในพวกสาวกของพระองค์ก็กลับไป และไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไป

คำกล่าวถึง

ความเชื่อของเปโตร

67 แล้วพระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “พวกท่านก็จะจากไปด้วยหรือ”

68 แล้วซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์

69 และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

70 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราได้เลือกพวกท่านสิบสองคนแล้วมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย”

71 พระองค์ตรัสถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายของซีโมน เพราะเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ โดยเป็นคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น

บทที่ 7

เทศกาลเลี้ยงการอยู่เพิง

ที่กรุงเยรูซาเล็ม

1 หลังจากสิ่งเหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย

2 บัดนี้เทศกาลเลี้ยงการอยู่เพิงของพวกยิวใกล้จะถึงแล้ว

3 ฉะนั้นพวกน้อง ๆ ของพระองค์จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “จงออกจากที่นี่ และเข้าไปยังแคว้นยูเดียเถิด เพื่อพวกสาวกของพี่จะได้เห็นการงานทั้งหลายที่พี่กระทำด้วย

4 ด้วยว่าไม่มีผู้ใดทำอะไรอย่างลับ ๆ และผู้นั้นเองก็พยายามที่จะเป็นที่รู้จักอย่างเปิดเผย ถ้าพี่กระทำสิ่งเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวพี่เองให้ปรากฏแก่โลกเถิด”

5 เพราะพวกน้อง ๆ ของพระองค์ก็มีได้เชื่อในพระองค์เหมือนกัน

6 แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เวลาของเรายังไม่มาถึง แต่เวลาของพวกเจ้ามีอยู่พร้อมเสมอ

7 โลกจะเกลียดชังพวกเจ้าไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานถึงโลกว่า การงานทั้งหลายของโลกนั้นชั่วร้าย

8 พวกเจ้าจึงขึ้นไปในเทศกาลเลี้ยงนี้เถิด

(63) ปฐก 2:7; ยน 3:6 (64) ยน 2:24-25 (65) ยน 6:37, 44-45 (66) ลก 9:62 (68) กจ 5:20 (69) ลก 9:20 (70) ลก 6:13; ยน 13:27 (71) มธ 26:14-16; ยน 12:4 (1) ยน 5:18; 7:19, 25; 8:37, 40 (2) สดต 23:24 (3) มธ 12:46 (5) สดต 69:8; มก 3:21 (6) ยน 2:4; 8:20 (7) ยน 3:19; 15:19 (8) ยน 8:20

เรายังไม่ขึ้นไปในเทศกาลเลี้ยงนี้ เพราะว่าเวลาของเรายังไม่มาถึงเต็มที่”

9 เมื่อพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้แก่พวกเขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงออกจากแคว้นกาลิลี เป็นการลับ

10 แต่เมื่อพวกน้อง ๆ ของพระองค์ขึ้นไปแล้ว พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปยังเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย ไม่ใช่แบบเปิดเผย แต่เหมือนกับขึ้นไปอย่างลับ ๆ

11 แล้วพวกยิวจึงแสวงหาพระองค์ในเทศกาลเลี้ยงนั้น และกล่าวว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน”

12 และมีการบ่นพึมพำกันเป็นอันมากในท่ามกลางประชาชนเรื่องพระองค์ เพราะบางคนกล่าวว่า “เขาเป็นคนดี” คนอื่น ๆ กล่าวว่า “ไม่ใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชน”

13 แต่ไม่มีผู้ใดพูดอย่างเปิดเผยเรื่องพระองค์ เพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูที่เทศกาลเลี้ยงการอยู่เพิง

14 บัดนี้ประมาณกลางเทศกาลเลี้ยงนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปเข้าในพระวิหารและทรงสั่งสอน

15 และพวกยิวประหลาดใจ โดยกล่าวว่า “คนนี้รู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร เมื่อไม่เคยเรียนเลย”

16 พระเยซูทรงตอบพวกเขาและตรัสว่า “หลักคำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

17 ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะทราบถึงหลักคำสอนนั้นว่า หลักคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเรากล่าวตามใจของเราเอง

18 ผู้ใดที่กล่าวตามใจของตนเองย่อมแสวงหาสง่าราศีสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาสง่าราศีสำหรับพระองค์ผู้ได้ทรงส่งตนมา ผู้เดียวกันนั้นก็เป็นคนสัตย์จริง และไม่มีการอธรรมอยู่ในตัวเขาเลย

19 โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และยังมีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ทำไมท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย”

20 คนเหล่านั้นตอบและกล่าวว่า “ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสที่จะฆ่าท่านเสีย”

21 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เราได้ทำการงานอันหนึ่งและพวกท่านทุกคนประหลาดใจ

22 เพราะฉะนั้นโมเสสได้ให้การเข้าสู่หัตถ์แก่ท่านทั้งหลาย (มิใช่เพราะการเข้าสู่หัตถ์มาจากโมเสส แต่มาจากพวกบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หัตถ์

23 ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หัตถ์ เพื่อไม่ให้ผิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจึงโกรธกับเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายเป็นปกติทุกประการแล้วในวันสะบาโตหรือ

24 อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามการพิพากษาอันชอบธรรมเถิด”

(11) ยน 11:56 (12) ลก 7:16 (13) ยน 9:22; 12:42 (14) มก 6:34 (15) มธ 13:54
(16) ยน 3:11 (17) ยน 3:21; 8:43 (18) ยน 5:41 (19) พบบญ 33:4 (20) ยน 8:48
(22) ปฐก 17:9-14; สนต 12:3 (23) ยน 5:8-9, 16 (24) พบบญ 1:16

25 แล้วบางคนของชาวกรุงเยรูซาเล็ม
กล่าวว่า “คนนี้มีไข้หรือ ผู้ที่พวกเขาหา
โอกาสจะฆ่าเสีย

26 แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญ
และพวกเขาก็ไม่ได้ทำอะไรท่านเลย พวก
ขุนนางทราบแน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระ
คริสต์แท้

27 แต่พวกเขาทราบว่าคนนีมาจากไหน
แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใด
ทราบเลยว่า พระองค์มาจากไหน”

28 แล้วพระเยซูทรงร้องในพระวิหาร
ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ โดยตรัสว่า
“ท่านทั้งหลายทั้งรู้จักเรา และท่านทั้ง
หลายทราบว่าเรามาจากไหน และเรามีได้
มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ใดทรง
ส่งเรามาที่นี่ทรงสัตย์จริง ผู้ซึ่งท่านทั้ง
หลายไม่รู้จัก

29 แต่เรารู้จักพระองค์ เพราะเรามาจาก
พระองค์ และพระองค์ทรงส่งเรามาแล้ว”

30 แล้วเขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับ
พระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระ
องค์ เพราะเวลาของพระองค์ยังไม่มาถึง

31 และหลายคนในประชาชนนั้นได้เชื่อ
ในพระองค์ และกล่าวว่า “เมื่อพระคริสต์
เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำการ
อัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าการอัศจรรย์เหล่านี้ซึ่ง
ผู้นี้ได้กระทำหรือ”

32 พวกฟาริสีได้ยัมน่ว่าประชาชนบ่นพึม
พำกันเรื่องต่าง ๆ เช่นนี้เกี่ยวกับพระองค์
และพวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้
ส่งเจ้าหน้าที่ทั้งหลายไปเพื่อที่จะจับพระ

องค์

33 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า
“อีกหน่อยหนึ่งเราจะอยู่กับท่านทั้งหลาย
และจากนั้นเราจะไปหาพระองค์ผู้ใดทรง
ส่งเรามา

34 ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะไม่
พบเรา และที่ซึ่งเรายืน ท่านทั้งหลาย
จะมาถึงนั่นไม่ได้”

35 แล้วพวกยิวจึงพูดกันในท่ามกลาง
พวกเขาเองว่า “คนนี้จะไปไหน ที่พวกเรา
จะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่ถูกกระ
จัดกระจายไปอยู่ในท่ามกลางพวกคนต่าง
ชาติ และสั่งสอนพวกคนต่างชาติหรือ

36 นี่เป็นถ้อยคำลักษณะใดกันที่เขากล่าว
ว่า ‘ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะไม่
พบเรา และที่ซึ่งเรายืน ท่านทั้งหลาย
จะมาถึงนั่นไม่ได้’”

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือ

แม่น้ำประกอบด้วยชีวิต

37 ในวันสุดท้าย วันใหญ่แห่งเทศกาล
เลี้ยงนั้น พระเยซูทรงยืนและร้อง โดย
ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหา
เราและดื่ม

38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้
กล่าวไว้แล้วว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรร
ดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหล
ออกมา’”

39 (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญ
ญาณ ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์จะ
ได้รับ ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่
ถูกประทานให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับ

(25) มธ 21:38 (26) ยน 7:48 (27) มธ 13:55; มก 6:33 (28) ยน 1:18; 5:43 (29) มธ 11:27

(30) มธ 21:46; มก 11:18 (31) มธ 12:23 (33) มก 16:19 (34) ฮย 5:6; มธ 5:20

(35) สดต 147:2; อสย 11:12 (37) ลนต 23:36 (38) พญ 18:15 (39) อสย 44:3

สง่าราศี)

เห็นด้วยหรือ

ต่อต้านพระเยซู

40 ฉะนั้นหลายคนในประชาชน เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินถ้อยคำนี้ จึงกล่าวว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น”

41 คนอื่น ๆ กล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” แต่บางคนกล่าวว่า “พระคริสต์จะมาจากแคว้นกาลิลีหรือ

42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากนครเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น”

43 ดังนั้นจึงมีการแตกแยกกันในท่ามกลางประชาชนเพราะเหตุพระองค์

44 และบางคนในพวกเขาอยากจะทำพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย

45 แล้วพวกเจ้าหน้าที่จึงมาหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับพวกเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมพวกเจ้าไม่ได้นำเขามา”

46 เจ้าหน้าที่เหล่านั้นตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนี้เลย”

47 แล้วพวกฟาริสีตอบพวกเขาว่า “พวกเจ้าถูกหลอกลวงไปด้วยแล้วหรือ

48 มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือในพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ

49 แต่ประชาชนนี้ผู้ที่ไม่รู้จักพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่งอยู่แล้ว”

50 นิโคเดมัสกล่าวแก่พวกเขาว่า (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น โดย

เป็นคนหนึ่งในพวกเขา)

51 “พระราชบัญญัติของพวกเราตัดสินคนใด ก่อนที่มันฟังเขา และทราบว่าเขาทำอะไรหรือ”

52 เขาทั้งหลายตอบและกล่าวแก่นิโคเดมัสว่า “ท่านมาจากแคว้นกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาและดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากแคว้นกาลิลีเลย”

53 และทุกคนไปยังบ้านของตน

บทที่ 8

หญิงที่ถูกจับกุม

โทษฐานเล่นชู้

1 พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ

2 และในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และประชาชนทุกคนมาหาพระองค์ และพระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนพวกเขา

3 และพวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกจับฐานเล่นชู้มาหาพระองค์ และเมื่อพวกเขาได้ให้หญิงผู้นั้นอยู่ท่ามกลางแล้ว

4 พวกเขาก็ก้าวแก่พระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับฐานเล่นชู้ โดยถูกจับได้แบบคาหนังคาเขาเลย

5 บัดนี้โมเสสในพระราชบัญญัติได้สั่งพวกเราว่า คนเช่นนี้ควรถูกหินขว้าง แต่ท่านจะว่าอะไร”

6 พวกเขาพูดอย่างนี้ โดยทดลองพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้หาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลง และเขียนบนพื้นดินด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์

(40) พบญ 18:15, 18 (41) ยน 4:42; 6:69 (42) 1 ซมอ 16:1, 4; สดต 132:11 (43) ยน 7:12

(44) ยน 7:30 (46) มธ 13:54, 56; ลก 4:22 (50) ยน 3:1-2; 19:39 (51) พบญ 1:16-17; 19:15

(52) อสย 9:1-2; มธ 4:15 (2) ยน 8:20; 18:20 (4) อพย 20:14; มธ 5:27 (5) ลนต 20:10 (6) มธ 22:15

เหมือนกับว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย

7 ดังนั้นเมื่อพวกเขาทูลถามพระองค์ต่อไป พระองค์ก็ทรงลุกขึ้น และตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านที่ปราศจากบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน”

8 และอีกครั้งพระองค์ทรงโน้มพระกายลงและเขียนบนพื้นดิน

9 และเขาทั้งหลายซึ่งได้ยินคำตรัสนั้น เมื่อถูกฟ้องใจโดยจิตสำนึกของตนเอง จึงออกไปทีละคน ๆ เริ่มจากคนแก่ที่สุดจนถึงคนสุดท้าย และเหลือพระเยซูผู้เดียว และหญิงนั้นที่ยืนอยู่ตรงกลาง

10 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์จึงตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ผู้กล่าวหาเหล่านั้นของเจ้าอยู่ที่ไหน ไม่มีผู้ใดปรับโทษเจ้าแล้วหรือ”

11 นางนั้นทูลว่า “ไม่มีผู้ใดเลย พระองค์เจ้าข้า” และพระเยซูตรัสกับนางว่า “เราก็ไม่ปรับโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีกต่อไปเลย”

**พระเยซูเป็น
ความสว่างของโลก
(ยน 1:9)**

12 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง โดยตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเราจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต”

13 ฉะนั้นพวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยาน

ของท่านไม่เป็นความจริง”

14 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “ถึงแม้ว่าเราเป็นพยานให้แก่ตัวเอง แต่คำพยานของเราก็คือความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและเราจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่สามารถบอกได้ว่าเรามาจากไหนและเราจะไปที่ไหน

15 ท่านทั้งหลายพิพากษาตามเนื้อหนัง เราไม่พิพากษาผู้ใด

16 และถ้าเราพิพากษา การพิพากษาของเราก็คือความจริง เพราะเราไม่อยู่โดยลำพัง แต่เราและพระบิดาผู้ได้ทรงส่งเรามา

17 มีเขียนไว้แล้วด้วยในพระราชบัญญัติของพวกท่านว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’

18 เราเป็นผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้แก่ตัวเอง และพระบิดาผู้ได้ทรงส่งเรามานั้นก็เป็นพยานให้แก่เรา”

19 แล้วพวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้จักเราหรือพระบิดาของเรา ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”

20 คำเหล่านี้พระเยซูตรัสในคลังเงิน ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ในวิหาร และไม่มีผู้ใดยื่นมือแต่ต้องพระองค์เลย เพราะเวลาของพระองค์ยังไม่มาถึง

21 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกว่า “เราจะไปตามทางของเรา และท่านทั้ง

(7) พบญ 17:7; รม 2:1 (9) รม 2:22 (11) ลก 9:56; 12:14 (12) อสย 9:2; มลค 4:2; ยน 1:4; 9:5; 12:35 (13) ยน 5:31 (14) ยน 7:28; 9:29 (15) 1 ซมอ 16:7; ยน 3:17 (16) ยน 16:32 (17) พบญ 17:6 (18) ยน 5:37; 1 ยน 5:9 (19) ยน 14:7; 16:3 (20) มก 12:41, 43 (21) ยน 7:34; 8:24

หลายจะแสวงหาเรา และจะตายในบาปทั้ง
หลายของพวกท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่าน
ทั้งหลายจะหาไม่ได้”

22 แล้วพวกยิวจึงกล่าวว่า “เขาจะฆ่าตัว
ตายหรือ เพราะเขากล่าวว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไป
นั้น ท่านทั้งหลายจะหาไม่ได้’”

23 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่าน
ทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้อง
บน ท่านทั้งหลายเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้
เป็นของโลกนี้

24 เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจะตายในบาป
ทั้งหลายของพวกท่าน เพราะว่าถ้าท่าน
ทั้งหลายมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่าน
ทั้งหลายก็จะตายในบาปทั้งหลายของพวก
ท่าน”

25 แล้วพวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า
“ท่านคือใครเล่า” และพระเยซูตรัสกับ
พวกเขาว่า “คือผู้เดียวกันนั้นที่เราได้
กล่าวแก่ท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกนั้น

26 เรามีหลายสิ่งที่จะกล่าวและที่จะ
พิพากษาเรื่องท่านทั้งหลาย แต่พระองค์ผู้
ได้ทรงส่งเรานั้นทรงสัตย์จริง และเรา
กล่าวแก่โลกสิ่งเหล่านั้นซึ่งเราได้ยินจาก
พระองค์แล้ว”

27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัส
กับเขาทั้งหลายเรื่องพระบิดา

28 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า
“เมื่อท่านทั้งหลายได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้
แล้ว เมื่อนั้นท่านทั้งหลายก็จะรู้ว่าเราเป็น
ผู้นั้น และรู้ว่าเราไม่ทำสิ่งใดเลยตามใจ

ของตัวเอง แต่พระบิดาของเราทรง
สอนเราแล้วอย่างไร เราก็ก้าวสิ่งเหล่านี้
29 และพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามากก็ทรง
สถิตอยู่กับเรา พระบิดาไม่ได้ทรงทั้งเรา
ไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำสิ่งเหล่านั้น
ซึ่งเป็นที่ชอบพระทัยพระองค์เสมอ”

30 ขณะที่พระองค์ตรัสคำเหล่านี้ คน
หลายคนก็เชื่อในพระองค์

31 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวเหล่านี
ซึ่งเชื่อในพระองค์แล้วว่า “ถ้าท่านทั้ง
หลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านทั้งหลาย
ก็เป็นพวกสาวกของเราอย่างแท้จริง

32 และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง
และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลาย
เป็นไท”

33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “เรา
เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และไม่เคยเป็น
ทาสของผู้ใดเลย ท่านกล่าวได้อย่างไรว่า
‘ท่านทั้งหลายจะถูกทำให้เป็นไท’”

34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “แท้
จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใด
ก็ตามที่ทำบาปก็เป็นผู้รับใช้ของบาป

35 และผู้รับใช้นั้นไม่อาศัยอยู่ในครัว
เรือนตลอดไป แต่พระบุตรต่างหากอาศัย
อยู่ตลอดไป

36 เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำ
ให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านทั้งหลายก็จะ
เป็นไทจริง ๆ

37 เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของ
อับราฮัม แต่ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะ
ฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีที่ในตัว

(23) ยน 3:31 (24) มก 16:16 (25) ยน 4:26 (26) ยน 7:28 (28) ยน 3:11, 14; 5:19

(29) ยน 8:16 (30) ยน 7:31; 10:42 (31) ยน 14:15, 23 (32) ยน 1:14, 17

(33) มธ 3:9 (34) 2 ปต 2:19 (35) กท 4:30 (36) กท 5:1 (37) ยน 7:19

ท่านทั้งหลาย

38 เรากล่าวสิ่งซึ่งเราได้เห็นกับพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายทำสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายได้เห็นกับพ่อของท่านทั้งหลาย”

39 เขาทั้งหลายจึงตอบและทูลพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบรรพบุรุษของพวกเรา” พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นลูก ๆ ของอับราฮัมแล้ว ท่านทั้งหลายก็จงทำการงานเหล่านั้นของอับราฮัม

40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ได้บอกท่านทั้งหลายถึงความจริง ซึ่งเราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมไม่ได้กระทำให้แบบนั้นเลย

41 ท่านทั้งหลายทำบรรดาการกระทำของพ่อของท่านทั้งหลาย” แล้วพวกเขาก็กล่าวแก่พระองค์ว่า “พวกเราไม่ได้เกิดจากการล่วงประเวณี พวกเรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า”

42 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะรักเรา เพราะเราได้ออกมาและได้มาจากพระเจ้า และเราไม่ได้มาตามใจของเราเอง แต่พระองค์นั้นได้ทรงส่งเรามา

43 ทำไมท่านทั้งหลายจึงไม่เข้าใจคำพูดของเรา ก็เพราะท่านทั้งหลายไม่สามารถฟังคำของเราได้

44 ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านทั้งหลายคือพญามาร และบรรดาความปรารถนาของพ่อของท่านทั้งหลาย ท่านทั้ง

หลายจะทำตาม มันเป็นฆาตกรตั้งแต่แรกมา และไม่ได้ดำรงอยู่ในความจริง เพราะไม่มีความจริงอยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นมุสา และเป็นพ่อของการมุสา

45 และเพราะเราบอกความจริงกับท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็ไม่เชื่อเรา

46 ผู้ใดบ้างในพวกท่านชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเรากล่าวความจริง ทำไมท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรา

47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ย่อมฟังบรรดาพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่ฟังพระวจนะเหล่านั้น เพราะท่านทั้งหลายไม่ได้มาจากพระเจ้า”

48 แล้วพวกเขาก็จึงตอบและกล่าวแก่พระองค์ว่า “พวกเราพูดถูกแล้วมิใช่หรือ ที่ว่าท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิง”

49 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราไม่มีผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายลบล้างเกียรติเรา

50 และเราไม่แสวงหาสง่าราศีของเราเอง มีพระองค์ผู้หนึ่งที่ทรงแสวงหาและทรงพิพากษา

51 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำพูดของเรา ผู้นั้นจะไม่เห็นความตายเลย”

52 แล้วพวกเขาก็จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “บัดนี้พวกเราทราบแล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมตายไปแล้ว และพวกศาสนพยากรณ์ด้วย และท่านกล่าวว่า ‘ถ้าผู้ใดรักษาคำพูดของเรา ผู้นั้นจะไม่ลี้มรสแห่ง

(38) ยน 3:32; 5:19, 30 (39) มธ 3:9; รม 2:28 (40) ยน 8:26, 37 (41) อสย 63:16

(42) ยน 16:27; 17:8 (43) ยน 7:17 (44) มธ 13:38; 1 ยน 2:16 (47) 1 ยน 4:6

(48) ยน 7:20; 10:20 (49) ยน 5:41 (50) ยน 5:41; 7:18 (51) ยน 5:24; 11:26 (52) ศคย 1:5

ความตายเลย’

53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเราซึ่งตายไปแล้วหรือ และพวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้ว ท่านตั้งตัวเองว่าเป็นผู้ใดเล่า”

54 พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระบิดาของเราเป็นผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้น ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายกล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลาย

55 แต่ท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเราจะกล่าวว่า เราไม่รู้จักพระองค์ เราก็จะเป็นคนมุสา เหมือนกับท่านทั้งหลาย แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์

56 อับราฮัมบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย ปิติยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นวันนั้นแล้ว และมีความยินดี”

57 แล้วพวกยิวก็กล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ”

58 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ก่อนอับราฮัมได้บังเกิดมานั้น เราก็คืออยู่แล้ว”

59 แล้วคนเหล่านั้นจึงหยิบบรรดาก้อนหินขึ้นมาเพื่อจะขว้างใส่พระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบพระองค์เอง และเสด็จออกไปจากพระวิหาร โดยเสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น และทรงผ่านไปอย่างนั้น

บทที่ 9

ทรงรักษาชายตาบอด

แต่กำเนิดให้หาย

1 และขณะที่พระเยซูเสด็จผ่านไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งซึ่งตาบอดมาตั้งแต่เกิด

2 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ โดยทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา ที่เขาเกิดมาตาบอด”

3 พระเยซูตรัสตอบว่า “ชายคนนี้ได้ทำบาป และบิดามารดาของเขาก็ไม่ได้ทำเหมือนกัน แต่เพื่อบรรดาพระราชกิจของพระเจ้าจะปรากฏในตัวเขา

4 เราต้องกระทำบรรดาพระราชกิจของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามาขณะที่เป็นกลางวันอยู่ กลางคืนกำลังมาถึง เมื่อไม่มีผู้ใดทำงานได้

5 ตราบใดที่เรายู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก”

6 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงขวาน้ำลายลงบนพื้นดิน และทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนและพระองค์ทรงทาตาทั้งสองของคนตาบอดด้วยโคลนนั้น

7 และตรัสกับเขาว่า “จงไป ล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด” (ซึ่งแปลว่า ถูกส่งไป) ฉะนั้นเขาจึงไปตามทางของเขา และล้างออกเสีย และมาโดยมองเห็นได้

8 เหตุฉะนั้นบรรดาเพื่อนบ้านและคนทั้งหลายซึ่งเคยเห็นชายคนนั้นมาก่อนว่าเขาเป็นคนตาบอด จึงกล่าวว่า “คนนี้มีใช้

(53) ยน 10:33; 19:7 (54) ยน 5:31-32, 41 (55) ยน 7:28-29 (56) ลก 10:24 (58) อพย 3:14; อสย 43:13 (59) ลก 4:30 (2) ลก 13:2; ยน 9:34; กจ 28:4 (3) ยน 11:4 (4) ยน 4:34; 5:19, 36; 11:9-10 (5) ยน 1:5, 9; 3:19; 8:12 (6) มก 7:33; 8:23 (7) 2 พกษ 5:14; นหม 3:15

หรือที่เคยนั่งและขอทาน”

9 บางคนกล่าวว่า “เป็นคนที่นั่นแหละ” คนอื่น ๆ กล่าวว่า “เขาคลายกับคนนั้น” แต่เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนนั้น”

10 ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่เขาว่า “ดวงตาของเจ้าถูกเปิดได้อย่างไร”

11 เขาตอบและกล่าวว่า “ชายคนหนึ่งที่ถูกเรียกว่า เยชู ได้ทำโคลนและทาตาทั้งสองของข้าพเจ้า และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงไปที่สระสิโลอัม และล้างออกเสีย’ และข้าพเจ้าก็ได้ไปและล้างออกเสีย และข้าพเจ้าได้รับการมองเห็น”

12 แล้วเขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่เขาว่า “ผู้นั้นอยู่ที่ไหน” คนนั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ”

13 เขาทั้งหลายได้พาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี

14 และเป็นวันสะบาโตเมื่อพระเยซูทรงทำโคลนนั้น และเปิดดวงตาของชายคนนั้น

15 แล้วพวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกด้วยว่า เขาได้รับการมองเห็นของเขาได้อย่างไร เขากล่าวแก่พวกเขาว่า “เขาเอาโคลนทาตาทั้งสองของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออก และมองเห็นได้”

16 เหตุฉะนั้นบางคนในพวกฟาริสีกล่าวว่า “ชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เพราะเขาไม่รักษาวนสะบาโต” คนอื่น ๆ กล่าวว่า “คนที่เป็นคนบาปจะทำบรรดาการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร” และมีการแตกแยกกันในท่ามกลางพวกเขา

17 พวกเขาได้กล่าวแก่คนตาบอดอีกว่า “เจ้ากล่าวว่าจะไรเรื่องคนนั้น ที่เขาได้เปิดตาของเจ้าแล้ว” ชายคนนั้นกล่าวว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์”

18 แต่พวกเขายืนยันไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาเคยตาบอดและได้รับการมองเห็นของเขา จนกระทั่งพวกเขาได้เรียกบิธามารดาของคนที่ได้รับการมองเห็นของเขานั้นมา

19 และพวกเขาถามเขาทั้งสอง โดยกล่าวว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรชายของพวกเจ้าหรือ ผู้ที่พวกเจ้ากล่าวว่าตาบอดมาแต่กำเนิด แล้วบัดนี้เขามองเห็นได้อย่างไร”

20 บิธามารดาของชายคนนั้นตอบพวกเขาและกล่าวว่า “พวกเราทราบว่าคนนี้เป็นบุตรชายของพวกเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด

21 แต่บัดนี้เขามองเห็นได้โดยวิธีใด พวกเราไม่ทราบ หรือใครได้เปิดตาของเขา พวกเราก็ไม่ทราบ เขาโตแล้ว จงถามเขาเถิด เขาจะพูดเพื่อตัวเอง”

22 คำเหล่านี้บิธามารดาของเขาได้กล่าวไว้ เพราะเขาทั้งสองกลัวพวกเขายืนยันว่าได้ตกลงกันไว้แล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ ผู้นั้นจะต้องถูกไล่ออกจากธรรมศาลา

23 เหตุฉะนั้นบิธามารดาของเขาจึงกล่าวว่า “เขาโตแล้ว จงถามเขาเถิด”

24 แล้วพวกเขาจึงเรียกคนที่เคยตาบอดนั้นมาอีก และกล่าวแก่เขาว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด พวกเราทราบอยู่ว่าชาย

(11) ยน 9:6-7 (16) ยน 3:2; 7:12, 43; 9:33; 10:19

(17) ยน 4:19; 6:14 (22) ยน 7:13; 12:42; 16:2; 19:38; กจ 5:13

(24) ยชว 7:19; 1 ซมอ 6:5; อสร 10:11

คนนี้เป็นคนบาป”

25 เขาตอบและกล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอดแต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นแล้ว”

26 แล้วพวกเขากล่าวแก่เขาอีกว่า “เขาได้ทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาเปิดตาของเจ้าได้อย่างไร”

27 ชายคนนั้นตอบพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายไม่ได้ฟัง ทำไมท่านทั้งหลายจึงอยากได้ยินสิ่งนี้อีก ท่านทั้งหลายอยากจะเป็นพวกสาวกของท่านผู้นี้ด้วยหรือ”

28 แล้วพวกเขาก็กล่าวว่าชายคนนั้นและกล่าวว่า “แกเป็นสาวกของเขา แต่พวกเราเป็นพวกสาวกของโมเสส

29 พวกเรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสสสำหรับคนนี้ พวกเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน”

30 ชายคนนั้นตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า “เหตุใดที่นี้จึงมีสิ่งอันมหัศจรรย์ ที่พวกท่านไม่รู้ว่าคุณผู้นี้มาจากไหน และถึงอย่างนั้นท่านผู้นี้ได้เปิดตาของข้าพเจ้าแล้ว

31 บัดนี้พวกเราทราบว่าคุณผู้ไม่ทรงฟังคนบาปทั้งหลาย แต่ถ้าผู้ใดเป็นผู้มีสการพระเจ้า และกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น

32 ตั้งแต่เริ่มโลกมาแล้ว ไม่เคยได้ยินว่ามีผู้ใดได้เปิดตาของคนตาบอดมาก่อน

33 ถ้าท่านผู้นี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ท่านก็จะทำอะไรไม่ได้เลย”

34 พวกเขาตอบและกล่าวแก่คนนั้นว่า “แกเกิดมาในบาปทั้งหลายทั้งนั้น และแกจะมาสอนพวกเราหรือ” และเขาทั้งหลายได้ไล่คนนั้นออกไปเสีย

35 พระเยซูทรงได้ยินว่าพวกเขาได้ไล่คนนั้นออกมาเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้น พระองค์ได้ตรัสกับเขาว่า “เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ”

36 ชายคนนั้นตอบและทูลว่า “ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ท่านเจ้าข้า เพื่อข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้”

37 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่ตนเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า”

38 และเขาได้ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ” และเขาก็มีสการพระองค์

39 และพระเยซูตรัสว่า “เพื่อการพิพากษาเราได้เข้ามาในโลกนี้แล้ว เพื่อคนทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นจะกลับมองเห็น และคนทั้งหลายซึ่งมองเห็นจะกลับตาบอด”

40 และบางคนในพวกฟาริสีซึ่งอยู่กับพระองค์ได้ยินบรรดาคำเหล่านี้ และกล่าวแก่พระองค์ว่า “พวกเราตาบอดด้วยหรือ”

41 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายตาบอด ท่านทั้งหลายก็จะมีบาป แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘พวกเรามองเห็น’ เหตุฉะนั้นบาปของท่านทั้งหลายจึงยังมีอยู่”

(29) อพย 19:19-20; 33:11; 34:29 (30) ยน 3:10 (31) โยบ 27:9; 35:12; สดต 18:41; สภข 1:28; 15:29

(33) ยน 3:2; 9:16 (34) สดต 51:5; ยน 9:2 (35) มธ 14:33; 16:16 (37) ยน 4:26

(38) มธ 8:2 (39) มธ 13:13; 15:14; ยน 3:17; 5:22, 27; 12:47 (40) รม 2:19 (41) ยน 15:22, 24

บทที่ 10

พระเยซู ผู้เลี้ยงที่ดี

1 “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่ไม่เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้น ผู้นั้นเองเป็นขโมยและโจร

2 แต่ผู้ที่เข้าไปทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงของแกะนั้น

3 นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะเหล่านั้นย่อมฟังเสียงของท่าน และท่านเรียกแกะเหล่านั้นของท่านเองตามชื่อ และนำพวกมันออกไป

4 และเมื่อท่านต้อนแกะทั้งหลายของท่านเองออกไปแล้ว ท่านก็เดินนำหน้าพวกมันไป และแกะเหล่านั้นก็ติดตามท่านไป เพราะพวกมันรู้จักเสียงของท่าน

5 และพวกมันจะไม่ตามคนแปลกหน้าไปเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะแกะเหล่านั้นไม่รู้จักเสียงของพวกคนแปลกหน้า”

6 คำอุปมานี้พระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งต่าง ๆ ซึ่งพระองค์ตรัสกับพวกเขาเลย

7 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เราเป็นประตูของแกะเหล่านั้น

8 บรรดาผู้ที่เคยมาก่อนเรานั้นเป็นพวกขโมยและพวกโจร แต่แกะเหล่านั้นก็ไม่ได้ฟังพวกเขา

9 เราเป็นประตูนั้น ถ้าผู้ใดเข้าไปโดยทางเรา ผู้นั้นจะรอด และจะเข้าไปและออกมา และจะพบอาหารเลี้ยง

10 ขโมยนั้นไม่ได้มา เว้นแต่เพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิตอย่างครบบริบูรณ์มากขึ้น

11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดีนั้น ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อแกะเหล่านั้น

12 แต่ผู้ที่เป็นผู้รับจ้าง และไม่ได้เป็นผู้เลี้ยงแกะนั้น ผู้ซึ่งแกะทั้งหลายไม่เป็นของเขาเอง พอเห็นสุนัขป่ากำลังมา และละทิ้งแกะทั้งหลายและหนีไป และสุนัขป่าก็จับแกะเหล่านั้น และทำให้แกะทั้งหลายกระจัดกระจายไป

13 ผู้รับจ้างนั้นหนีไปเพราะเขาเป็นลูกจ้าง และไม่เป็นห่วงแกะเหล่านั้นเลย

14 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดีนั้น และรู้จักแกะทั้งหลายของเรา และเป็นที่รู้จักโดยแกะทั้งหลายของเรา

15 พระบิดาทรงรู้จักเราฉันใด เราก็รู้จักพระบิดาฉันนั้น และเราสละชีวิตของเราเพื่อแกะเหล่านั้น

16 และแกะอื่น ๆ เราก็มิ ซึ่งมีได้เป็นของคอกนี้ แกะเหล่านั้นเราจะต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา และจะมีฝูงเดียว และผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว

17 เหตุฉะนั้นพระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อเราจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก

18 ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตนั้นไปจากเรา แต่เราสละชีวิตนั้นด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีอำนาจที่จะสละชีวิตนั้น และเรามีอำนาจที่จะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก พระบัญชาที่เราได้

(3) ยน 20:16 (5) 2 คร 11:13-15 (9) ยน 14:6; อพ 2:18

(11) ปฐก 49:24 (12) ศคย 11:16-17 (14) 2 ทธ 1:12; 2:19

(15) มธ 11:27; ยน 15:13 (16) อสย 56:8 (17) ยน 5:20; ฮบ 2:9 (18) ยน 2:19

รับมาจากพระบิดาของเรา”

19 ฉะนั้นจึงมีการแตกแยกกันอีกในท่ามกลางพวกยิวเพราะเหตุพระดำรัสเหล่านี้

20 และหลายคนในพวกเขา กล่าวว่า “เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านทั้งหลายฟังเขาทำไม”

21 คนอื่น ๆ กล่าวว่า “คำเหล่านี้ไม่เป็นบรรดาคำของผู้ที่มีผีสิง ผีสามารถเปิดตาของคนตาบอดได้หรือ”

พระเยซูทรงอ้างว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

22 และที่กรุงเยรูซาเล็มมีเทศกาลเลี้ยงแห่งการฉลองพระวิหาร และเป็นฤดูหนาว

23 และพระเยซูดำเนินอยู่ในพระวิหารในเฉลียงของซาโลมอน

24 แล้วพวกยิวก็นำหอมล้อมพระองค์ไว้ และกล่าวแก่พระองค์ว่า “จะทำให้พวกเราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จะบอกพวกเราให้ชัดเจนเถิด”

25 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายไม่เชื่อ บรรดาการงานที่เราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเรา การงานเหล่านั้นก็เป็นพยานให้แก่เรา

26 แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านทั้งหลายมิได้เป็นแกะทั้งหลายของเรา ตามที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว

27 แกะทั้งหลายของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา

28 และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านี้

นั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้

29 พระบิดาของเรา ผู้ซึ่งได้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งสารพัด และไม่มีผู้ใดสามารถถอนแกะเหล่านั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้

30 เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

31 แล้วพวกยิวจึงหยิบบรรดาก้อนหินขึ้นมาอีกเพื่อจะขว้างพระองค์

32 พระเยซูได้ตรัสตอบพวกเขาว่า “การงานที่ดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายเห็น เพราะอันไหนเล่าในการงานเหล่านั้นท่านทั้งหลายจึงจะเอาหินขว้างเรา”

33 พวกยิวได้ตอบพระองค์ โดยกล่าวว่า “เพราะการงานที่ดี พวกเราจะไม่เอาหินขว้างท่าน แต่เพราะการหมิ่นประมาท และเพราะว่าท่าน ซึ่งเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ตั้งตัวเองเป็นพระเจ้า”

34 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “มีเขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติของท่านทั้งหลายมิใช่หรือว่า ‘เราได้กล่าวไว้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นพวกพระ’

35 ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นพวกพระ ซึ่งพระวณะของพระเจ้าได้มาถึงพวกเขา และพระคัมภีร์ไม่อาจถูกทำลายได้

36 ท่านทั้งหลายกล่าวถึงท่านผู้นั้น ผู้ซึ่ง

(19) ยน 7:43; 9:16 (20) ยน 7:20 (21) อพย 4:11; ยน 9:6-7 (23) กจ 3:11; 5:12

(25) มธ 11:4 (26) ยน 8:47 (27) ยน 10:4 (29) ยน 14:28 (30) ยน 17:11, 21-24

(31) ยน 8:59 (33) มธ 9:3; ยน 5:18 (34) สดต 82:6 (35) มธ 5:17-18; รม 13:1 (36) ลก 1:35; ยน 3:17

พระบิดาทรงแยกตั้งไว้แล้ว และได้ทรงส่งเข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเราได้กล่าวว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ

37 ถ้าเราไม่กระทำพระราชกิจทั้งหลายของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อเราเลย

38 แต่ถ้าเรากระทำแล้ว ถึงแม้ว่าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรา ก็จงเชื่อพระราชกิจเหล่านั้นเถิด เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ทราบและเชื่อว่า พระบิดาทรงสถิตอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา”

39 เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์อีกครั้ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือของพวกเขาไปได้

พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา

40 และเสด็จไปปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก เข้าไปในสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาตอนแรกนั้น และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นี่

41 และหลายคนได้หันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า “ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใด ๆ เลย แต่สิ่งสารพัดที่ยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้ก็เป็นความจริง”

42 และมีคนหลายคนได้เชื่อในพระองค์ที่นั่น

บทที่ 11

ลาซารัสถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย

1 บัดนี้มีชายคนหนึ่งกำลังป่วยอยู่ชื่อ ลาซารัส แห่งหมู่บ้านเบธานี เป็นเมือง

ของมารีย์และมารธาพี่สาวของเธอนั้น

2 (มารีย์ผู้นี้คือผู้ซึ่งชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยน้ำมันหอม และเช็ดพระบาทของพระองค์ด้วยผมของเธอ ผู้ซึ่งน้องชายของเธอคือ ลาซารัส กำลังป่วยอยู่)

3 ฉะนั้นพี่สาวทั้งสองของลาซารัสจึงส่งคนไปยังพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูก่อน ผู้ซึ่งพระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่”

4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็ตรัสว่า “ความเจ็บป่วยนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับสง่าราศีเพราะโรคนั้น”

5 บัดนี้พระเยซูทรงรักมารธา และน้องสาวของเธอ และลาซารัส

6 ฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงได้ยินแล้วว่า ลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่เป็นเวลาสองวันในสถานที่เดิมที่พระองค์ทรงอยู่นั้น

7 แล้วหลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ให้พวกเราเข้าไปในแคว้นยูเดียอีกเถิด”

8 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็ว ๆ นี้พวกยิวได้หาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ และพระองค์จะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ”

9 พระเยซูตรัสตอบว่า “ในวันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวัน เขาก็ไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้

(37) ยน 10:25; 15:24 (38) ยน 5:36 (39) ยน 7:30, 44 (40) ยน 1:28

(41) ยน 1:29, 36; 3:28-36; 5:33 (1) ลก 10:38-39 (2) มธ 26:7

(6) ยน 10:40 (8) ยน 8:59; 10:31 (9) อสย 9:2; ลก 13:33; ยน 9:4

10 แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืน เขาก็
สะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา”

11 พระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้ และ
หลังจากนั้นพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
“เพื่อนของพวกเราคือ ลาซารัส กลับอยู่
แต่เราไปเพื่อเราจะปลุกเขาให้ตื่นจากการ
หลับ”

12 แล้วพวกสาวกของพระองค์ทูลว่า
“พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่ เขาก็จะ
สบายดี”

13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของ
ลาซารัส แต่พวกเขาคิดว่าพระองค์ได้ตรัส
ถึงการพักผ่อนในการหลับ

14 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอย่าง
ตรงไปตรงมาว่า “ลาซารัสตายแล้ว

15 และเรายินดีเพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลาย
ที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้
เชื่อ แต่อย่างไรก็ตามให้พวกเราไปหาเขา
กันเถิด”

16 แล้วโธมัส ซึ่งถูกเรียกว่า ดิธมุส จึง
กล่าวแก่เหล่าเพื่อนสาวกของเขาว่า “ให้
พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อพวกเราจะได้ตาย
ด้วยกันกับพระองค์”

17 แล้วเมื่อพระเยซูเสด็จมาถึง พระองค์
ทรงพบว่า ลาซารัสได้นอนอยู่ในอุโมงค์
ฝังศพเป็นเวลาสี่วันแล้ว

18 บัดนี้หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรู-
ซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร

19 และหลายคนในพวกยิวได้มาหา
มารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอทั้ง
สองเรื่องน้องชายของพวกเธอ

20 แล้วมารธา ทนที่ที่เธอได้ยินว่าพระ
เยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปและพบ
พระองค์ แต่มารีย์ยังนั่งอยู่ในบ้าน

21 แล้วมารธาจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์
เจ้าข้า ถ้าพระองค์ได้อยู่ที่นี่ น้องชายของ
ข้าพระองค์คงไม่ตาย

22 แต่ข้าพระองค์ทราบทั่วว่า แม้กระทั่ง
เดี๋ยวนี้ สิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทูลขอ
จากพระเจ้า พระเจ้าจะโปรดประทานสิ่ง
นั้นแก่พระองค์”

23 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “น้องชายของ
เจ้าจะเป็นขึ้นมามีชีวิต”

24 มารธาทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์
ทราบแล้วว่า เขาจะเป็นขึ้นมามีชีวิตในการ
เป็นขึ้นมาในวันสุดท้ายนั้น”

25 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราเป็นการ
เป็นขึ้นมาและชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึง
แม้ว่าเขาตายไปแล้ว แต่เขาก็จะมีชีวิต

26 และผู้ใดก็ตามที่มีชีวิตและเชื่อในเรา
จะไม่ตายเลย เจ้าเชื่อสิ่งนี้ไหม”

27 มารธาทูลพระองค์ว่า “เชื่อ พระองค์
เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรง
เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ผู้ซึ่ง
จะเสด็จเข้ามาในโลก”

28 และเมื่อเธอทูลอย่างนั้นแล้ว เธอก็ไป
ตามทางของเธอ และเรียกมารีย์น้องสาว
ของเธออย่างลับ ๆ โดยกล่าวว่า “พระ
อาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า”

29 ทนที่ที่มารีย์ได้ยินอย่างนั้นแล้ว เธอก็
รีบลุกขึ้น และมาเฝ้าพระองค์

30 บัดนี้พระเยซูยังไม่เสด็จเข้ามาในเมือง

(10) ยน 12:35 (11) พบบญ 31:16; ดนล 12:2; มธ 9:24; กจ 7:60; 1 คร 15:18, 51

(16) มธ 10:3; มก 3:18; ลก 6:15; ยน 14:5; 20:26-28; กจ 1:13 (22) ยน 9:31 (24) ลก 14:14; ยน 5:29

(25) ยน 3:16, 36; 5:21; 6:39-40, 44; 1 คร 15:22 (27) มธ 16:16; ลก 2:11; ยน 4:42; 6:14, 69

นั้น แต่ประทับอยู่ ณ สถานที่ซึ่งมารธาพบ
พระองค์นั้น

31 แล้วพวกยิวซึ่งอยู่กับมารีย์ในบ้าน
และกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อพวกเขา
เห็นมารีย์ว่า เธอรีบลุกขึ้นและออกไป จึง
ตามเธอไป โดยกล่าวว่า “เธอกำลังไปยัง
อุโมงค์เพื่อจะร้องไห้ที่นั่น”

32 แล้วเมื่อมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประ
ทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว เธอก็กราบ
ลงที่พระบาทของพระองค์ โดยทูลพระ
องค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ได้อยู่
ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย”

33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็น
เธอร้องไห้ และพวกยิวซึ่งมากับเธอร้อง
ไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญในจิตวิญญาณและทรงเป็นทุกข์

34 และตรัสว่า “พวกเจ้าเอาเขาไปไว้ที่
ไหน” พวกเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์
เจ้าข้า เชิญเสด็จมาและดูเถิด”

35 พระเยซูทรงร้องไห้

36 แล้วพวกยิวจึงกล่าวว่า “ดูเถิด พระ
องค์ทรงรักเขาเพียงไร”

37 และบางคนในพวกเขาได้กล่าวว่า
“ท่านผู้นี้ ผู้ซึ่งได้เปิดตาของคนตาบอด
แล้ว สามารถทำให้แม้แต่คนที่ไม่ตายก็ได้
มีชีวิตหรือ”

พระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพ

เพื่อน ๆ ของมารีย์ได้กลับใจเสียใหม่

38 เหตุฉะนั้นพระเยซูซึ่งทรงคร่ำครวญ
ร้อนพระทัยในตัวพระองค์เองอีก จึงเสด็จ
มาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็น

ถ้ำ และมีหินก้อนหนึ่งวางปิดปากไว้

39 พระเยซูตรัสว่า “พวกเจ้าจงเอาหิน
ก้อนนั้นออกไปเสีย” มารธาสาวของ
ผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า
ปานนี้เรามีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขา
ตายมาเป็นเวลาสี่วันแล้ว”

40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เรากล่าวแก่
เจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้
เห็นสง่าราศีของพระเจ้า”

41 แล้วพวกเขาจึงเอาหินก้อนนั้นออก
ไปเสียจากสถานที่ซึ่งผู้ตายถูกวางอยู่นั้น
และพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ของพระ
องค์ขึ้น และตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้า
พระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์
ได้โปรดฟังข้าพระองค์

42 และข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรง
ฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่เพราะเห็นแก่
ผู้คนเหล่านี้ซึ่งยืนอยู่ที่นี่ ข้าพระองค์จึง
กล่าวอย่างนั้น เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อว่า
พระองค์ได้ทรงส่งข้าพระองค์มา”

43 และเมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว พระ
องค์ได้ร้องด้วยพระสุรเสียงอันดัง ตรัสว่า
“ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด”

44 และผู้ตายนั้นก็ออกมา มือและเท้าถูก
พันไว้ด้วยผ้าพันศพ และใบหน้าของเขา
ได้ถูกพันไว้ด้วยผ้าเช็ดหน้า พระเยซูตรัส
กับเขาทั้งหลายว่า “จงแก้ผ้าพันจากเขา
และปล่อยเขาไปเถิด”

45 แล้วหลายคนในพวกยิวซึ่งมาหามารีย์
และได้เห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเยซูทรงกระ
ทำ ก็เชื่อในพระองค์

(31) ยน 11:19, 33 (32) มก 5:22; 7:25; ยน 11:21; วว 1:17 (35) ลก 19:41

(37) ยน 9:6-7 (38) มธ 27:60, 66; มก 15:46; ลก 24:2; ยน 20:1

(40) ยน 11:4, 23 (42) ยน 12:30; 17:21 (44) ยน 19:40; 20:7

46 แต่บางคนในพวกเขาไปตามทางของ
ตนยังพวกฟาริสี และเล่าให้คนเหล่านั้น
ฟังว่า พระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งใดบ้าง

พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสี

หาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูเสีย

47 แล้วพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี
ก็เรียกประชุมสมาชิกสภา และกล่าวว่า
“พวกเราจะทำอะไรดี เพราะว่าชายผู้นี้ทำ
การอัศจรรย์หลายประการ

48 ถ้าพวกเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ ทุกคน
จะเชื่อในเขา และพวกโรมก็จะมาและริบ
เอาทั้งที่และชนชาติของพวกเราไป”

49 และคนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาส
ผู้เป็นมหาปุโรหิตในปีเดียวกันนั้น กล่าว
แก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไร
เสียเลย

50 และไม่พิจารณาว่า สิ่งนี้เป็นประโยชน์
แก่เราทั้งหลาย ที่จะให้คน ๆ หนึ่งตาย
เสียเพื่อประชาชน และเพื่อชนชาติทั้ง
หมดไม่ต้องพิณาศ”

51 และเขามิได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ
แต่โดยเป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น เขาพยา-
กรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์เพื่อชนชาติ
นั้น

52 และมีใช้เพื่อชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่
เพื่อพระองค์จะรวบรวมลูกทั้งหลายของ
พระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็น
พวกเดียวกันด้วย

53 แล้วตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาทั้ง
หลายก็ปรึกษากันเพื่อที่จะฆ่าพระองค์เสีย

54 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่ดำเนินอย่าง

เปิดเผยในท่ามกลางพวกยิวอีก แต่เสด็จ
ออกจากที่นั่นไปยังชนบทที่อยู่ใกล้ถิ่น-
ทุกันดาร เข้าไปในนครแห่งหนึ่งที่ถูก
เรียกว่า เอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่น
กับพวกสาวกของพระองค์

55 และเทศกาลปัสกาของพวกยิวก็ใกล้
จะถึงแล้ว และหลายคนได้ออกจากชนบท
นั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาล
ปัสกา เพื่อจะชำระตัวเอง

56 แล้วเขาทั้งหลายแสวงหาพระเยซู และ
กล่าวกันในท่ามกลางพวกเขาเอง ขณะที่
เขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารว่า “ท่าน
ทั้งหลายคิดเห็นอะไร ว่าพระองค์จะไม่
เสด็จมายังเทศกาลเลี้ยงนี้หรือ”

57 บัดนี้ทั้งพวกปุโรหิตใหญ่และพวก
ฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดทราบว่
พระองค์อยู่ที่ไหน ผู้นั้นควรแจ้งให้ทราบ
เพื่อพวกเขาจะได้ไปจับพระองค์

บทที่ 12

ทรงพระกระยาหารเย็นที่บ้านเบธานี

(มธ 26:6-13; มก 14:3-9)

1 จากนั้นหกวันก่อนเทศกาลปัสกา
พระเยซูเสด็จมายังหมู่บ้านเบธานี ที่ซึ่ง
ลาซารัสซึ่งเคยตายนั้นอยู่ ผู้ซึ่งพระองค์ได้
ทรงให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว

2 ที่นั่นเขาทั้งหลายได้จัดอาหารเย็น
แก่พระองค์ และมารธาก็อบรมนบัตินอยู่
แต่ลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขาที่เอน
กายลงที่โต๊ะกับพระองค์

3 แล้วมารีย์จึงเอาน้ำมันหอมณารดา
บริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม มีราคา

(46) ยน 5:15 (47) สดต 2:2; มธ 26:3 (49) มธ 26:3; ลก 3:2 (50) ยน 18:14 (52) สดต 22:27; อสย 49:6
(53) มธ 26:4; ลก 6:11 (54) 2 พศด 13:19; ยน 4:1, 3 (55) กดว 9:10, 13; 31:19-20; 2 พศด 30:17
(56) ยน 7:11 (57) มธ 26:14-16 (1) มธ 21:17; ยน 11:1, 43 (2) มธ 26:6 (3) พชม 1:12; ลก 10:38

แพงมาก และชโลมพระบาทของพระเยซู และเช็ดพระบาทของพระองค์ด้วยผมของเธอ และบ้านก็อบอวลไปด้วยกลิ่นของน้ำมันนั้น

4 แล้วคนหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ คือยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ผู้ซึ่งจะทรยศพระองค์ กล่าวว่า

5 “ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมนี้ไปขายเป็นเงินสามร้อยเดนาเรียน และแจกให้แก่คนยากจนเล่า”

6 เขากล่าวอย่างนี้ มิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนยากจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และมีย่ามนั้น และได้ถือสิ่งที่ถูกใส่ไว้ในย่ามนั้น

7 แล้วพระเยซูจึงตรัสว่า “ปล่อยเธอไปเถิด เธอรักษาสິงนี้ไว้เพื่อแสดงถึงวันแห่งการฝังศพของเรา

8 เพราะว่าท่านทั้งหลายมีคนยากจนอยู่ กับท่านทั้งหลายเสมอ แต่ท่านทั้งหลายไม่มีเราเสมอไป”

9 ฉะนั้นหลายคนในพวกยิวจึงทราบบว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่น และพวกเขามาไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่เพื่อพวกเขาจะได้เห็นลาซารัสด้วย ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้เป็นขึ้นมาจากตาย

10 แต่พวกปุโรหิตใหญ่ได้ปรึกษากันว่าพวกเขาอาจจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย

11 ด้วยว่าเพราะเหตุลาซารัส หลายคนในพวกยิวได้ออกไป และเชื่อในพระเยซู

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มิชย

(มธ 21:4-9; มก 11:7-10)

12 วันต่อมาคนเป็นอันมากที่ได้มายัง

เทศกาลเลี้ยงนั้น เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระเยซูกำลังเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม

13 ได้ถือใบทั้งหลายของบรรดาต้นอินทผลัม และออกไปเพื่อต้อนรับพระองค์ และร้องว่า “โฮสันนา ขอให้พระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงรับพระพร”

14 และพระเยซู เมื่อพระองค์ได้ทรงพบลูกลาตัวหนึ่ง จึงทรงนั่งบนลูกลานั้น ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า

15 ‘อย่ากลัวเลย ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอกำลังเสด็จมา โดยทรงนั่งบนลูกลาตัวหนึ่ง’

16 ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ แต่เมื่อพระเยซูทรงรับส่งาราคีแล้ว พวกเขาก็ระลึกได้ว่า สิ่งเหล่านี้ได้ถูกเขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ และว่าคนทั้งหลายได้กระทำให้สิ่งเหล่านี้ถวายพระองค์

17 เหตุฉะนั้นประชาชนที่ได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพของเขา และทรงให้เขาเป็นขึ้นมาจากความตาย จึงเป็นพยานในสิ่งเหล่านี้

18 เพราะเหตุนี้ประชาชนจึงมาพบพระองค์ด้วย เพราะพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์นี้

19 ฉะนั้นพวกฟาริสีจึงกล่าวในท่ามกลางพวกเขาเองว่า “พวกท่านรับรู้ไหมว่า พวกท่านไม่ได้ทำอะไรให้ดีขึ้นมาเลย ดูเถิดโลกตามเขาไปแล้ว”

(4) ยน 13:26 (6) ยน 13:29 (8) พบญ 15:11; มธ 26:11; มก 14:7; ยน 17:11 (9) ยน 11:43-44 (10) ลก 16:31 (11) ยน 11:45 (12) มธ 21:4-9; มก 11:7 (13) สดต 118:25-26 (14) มธ 21:7 (15) อสย 40:9; ศคย 9:9 (16) ลก 18:34; ยน 7:39 (18) ยน 12:11 (19) ยน 11:47-48

พวกกรีกใครจะเห็นพระเยซู

20 และมีพวกกรีกบางคนในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ขึ้นมาเพื่อนมัสการที่เทศกาลเลี้ยงนี้

21 ฉะนั้นพวกเดียวกันนั้นจึงมาหาฟีลิป ซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาแห่งแคว้นกาลิลี และอ้อนวอนท่านว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากเห็นพระเยซู”

22 ฟีลิปมาและบอกอันดรูว์ และอันดรูว์ กับฟีลิปไปทูลพระเยซูอีกที่

พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้าสวรรค์

พระเยซูทรงประกาศ

23 และพระเยซูทรงตอบพวกเขา โดยตรัสว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี

24 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าเมล็ดข้าวสาลีเมล็ดหนึ่งไม่ตกลงไปในดินและตายไป มันก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเมล็ดข้าวสาลีนั้นตาย มันก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก

25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนจะเสียชีวิตนั้น และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้ถึงชีวิตนิรันดร์

26 ถ้าผู้ใดรับใช้เรา ให้ผู้นั้นตามเรา และเราอยู่ที่ไหน ผู้รับใช้ของเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดรับใช้เรา พระบิดาของเรา ก็จะทรงให้เกียรติผู้นั้น

27 บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์ และเราจะกล่าวว่าอะไรดี ‘ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ แต่เพราะความประสงค์นี้เองเรา

จึงได้มาถึงเวลานี้

28 ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับสง่าราศี” แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ โดยตรัสว่า “เราได้ให้นามนั้นรับสง่าราศีแล้ว และจะให้นามนั้นรับสง่าราศีอีก”

29 ฉะนั้นประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี่ และได้ยินเสียงนั้น จึงกล่าวว่าเป็นฟ้าร้อง คนอื่น ๆ กล่าวว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์”

30 พระเยซูทรงตอบและตรัสว่า “เสียงนี้ไม่ได้มาเพราะเหตุเรา แต่เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลาย

31 บัดนี้เป็นเวลาแห่งการพิพากษาโลกนี้ บัดนี้ผู้ครองแห่งโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย

32 และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว ก็จะชักชวนทุกคนให้มาหาเรา”

33 พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

34 ประชาชนได้ตอบพระองค์ว่า “พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ และท่านกล่าวได้อย่างไรว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ ผู้ใดเล่าเป็นบุตรมนุษย์นี้”

35 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “อีกหน่อยหนึ่งความสว่างนั้นจะอยู่กับท่านทั้งหลาย จงเดินไปเถิด ขณะที่ความสว่างนั้นยังอยู่กับพวกท่าน เกรงว่าความมืดจะตามมาทันพวกท่าน ด้วยว่าผู้ที่เดินอยู่ในความมืดก็ไม่รู้ว่าตนไปทางไหน

(20) 1 พกษ 8:41-42 (21) ยน 1:43-44 (23) มธ 26:18, 45 (24) รม 14:9; 1 คร 15:36

(25) มธ 10:39 (26) มธ 16:24 (27) มธ 26:38-39 (28) มธ 3:17; 17:5; มก 1:11; 9:7 (30) ยน 11:42

(31) 2 คร 4:4 (32) ยน 3:14 (33) ยน 18:32; 21:19 (34) มค 4:7 (35) ยน 1:9; 7:33; 8:12

36 ขณะที่ท่านทั้งหลายมีความสว่าง จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นบรรดาลูกแห่งความสว่าง” พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้ และเสด็จจากไป และได้ซ่อนพระองค์เองให้พ้นจากพวกเขา

37 แต่ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์

38 เพื่อถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะถูกทำให้สำเร็จจริง ซึ่งท่านได้กล่าวว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อรายงานของเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ถูกสำแดงแก่ผู้ใด’

39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า

40 ‘พระองค์ได้ทรงปิดตาของพวกเขา และทำใจของพวกเขาให้แข็งกระด้างไป เพื่อพวกเขาจะได้มองไม่เห็นด้วยตาของพวกเขา หรือเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’

41 อิสยาห์ได้กล่าวสิ่งเหล่านี้ เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์

42 แต่อย่างไรก็ตาม ในท่ามกลางพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เพราะเหตุพวกฟาริสี พวกเขาจึงไม่กล่าวยอมรับพระองค์ เกรงว่าพวกเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา

43 เพราะว่าเขาทั้งหลายรักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระ

เจ้า

44 พระเยซูทรงร้องและตรัสว่า “ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ไม่ได้เชื่อในเรา แต่เชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

45 และผู้ที่เห็นเราก็ก็นับว่าเห็นพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

46 เราเข้ามาเป็นความสว่างในโลกแล้ว เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในเราจะมีได้อาศัยอยู่ในความมืด

47 และถ้าผู้ใดได้ยินบรรดาถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ก็นิพิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเราได้มามิใช่เพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อจะช่วยเหลือโลกให้รอด

48 ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย

49 เพราะเรามิได้กล่าวตามใจเราเอง แต่พระบิดาผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรามา พระองค์นั้นได้ทรงให้คำบัญชาแก่เราว่า เราควรจะถูกกล่าวอะไร และว่าเราควรจะถูกทำอะไร

50 และเราทราบว่พระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งใดก็ตามที่เราพูดนั้น พระบิดาได้ตรัสกับเราอย่างไร เราก็ก็นับว่าพูดอย่างนั้น”

บทที่ 13

ก่อนเทศกาลปัสกา

(มธ 26:7-30; มก 14:17-26)

(ลก 22:14-39)

1 บัดนี้ก่อนงานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เวลาของพระ

(36) ลก 16:8 (37) ยน 11:47 (38) อสย 53:1 (40) อสย 6:9-10; มธ 13:14 (41) อสย 6:1

(42) ยน 7:13; 9:22 (43) ยน 5:41 (44) มก 9:37 (45) ยน 14:9 (46) ยน 1:4-5 (47) ยน 3:17; 5:45

(48) พบทย 18:18-19 (49) พบทย 18:18 (50) ยน 5:19; 8:28 (1) มธ 26:2; ยน 12:23

องค์มาถึงแล้ว ที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา โดยได้ทรงรักพวกของพระองค์เองซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุดปลาย

ทรงล้างเท้าของพวกสาวก

2 และเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ตลบใจยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์

3 พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งสารพัดให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และไปหาพระเจ้า

4 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น และทรงถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัว และทรงคาดเอวพระองค์ไว้

5 หลังจากที่พระองค์ทรงเทน้ำลงในชามอ่าง และทรงตั้งต้นล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดเท้าของพวกเขาด้วยผ้าเช็ดตัวที่พระองค์ทรงคาดเอวไว้นั้น

6 แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ”

7 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่ทราบ แต่ภายหลังท่านจะทราบ”

8 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์ล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้เด็ดขาด” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านก็ไม่มีส่วนในเรา”

9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่มือของข้าพระองค์และศีรษะของข้าพระองค์ด้วย”

10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องถูกชำระยกเว้นที่จะล้างเท้าของเขาเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว และพวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน”

11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน”

12 ดังนั้นหลังจากพระองค์ทรงล้างเท้าของพวกเขาล้างแล้ว และทรงหยิบเสื้อผ้าของพระองค์ และเอนพระกายลงอีก พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายทราบสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านทั้งหลายหรือ

13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์ และองค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกท่านเรียกถูกต้องแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น

14 ฉะนั้นถ้าเรา ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระอาจารย์ของพวกท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย

15 เพราะว่าเราได้ให้แบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อพวกท่านจะได้ทำเหมือนที่เราได้กระทำแก่พวกท่านแล้ว

16 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน และผู้ที่ถูกส่งไปก็ไม่ใหญ่กว่าผู้ที่ได้ส่งเขาไป

(2) ลก 22:3 (3) ยน 8:42; 16:28 (4) ลก 22:27 (6) มธ 3:14

(7) ยน 12:16; 13:19 (8) 1 คร 6:11 (10) ยน 15:3 (11) ยน 6:64

(13) มธ 23:8; 10 (14) ลก 22:27; รม 12:10 (15) 1 ปด 2:21-24 (16) มธ 10:24

17 ถ้าท่านทั้งหลายทราบสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกท่านก็เป็นสุขถ้าพวกท่านทำสิ่งเหล่านี้
18 เราไม่ได้กล่าวถึงพวกท่านทุกคน เราทราบว่าเราได้เลือกผู้ใดแล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสันเท้าของเขาต่อผู้ใด’
19 บัดนี้เรบอกท่านทั้งหลายก่อนที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เพื่อที่ว่าเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นแล้ว พวกท่านก็จะเชื่อว่าเราคือผู้นั้น
20 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่รับผู้ใดก็ตามที่เราส่งไป ก็รับเรา และผู้ใดที่รับเรา ก็รับพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา”

พระเยซูพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์
(มธ 26:20-25; มก 14:17-21)

(ลก 22:21-22)

21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระวิญญูญาณ และเป็นพยาน และตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”
22 แล้วพวกสาวกจึงมองหน้ากัน โดยสงสัยว่าพระองค์ตรัสถึงผู้ใด
23 บัดนี้มีคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกของพระองค์ได้เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู ผู้ที่พระเยซูทรงรัก
24 ฉะนั้นซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขา เพื่อที่เขาจะทูลถามว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด
25 ผู้ที่เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซูในขณะนั้นจึงทูลพระองค์ว่า “พระ

องค์เจ้าข้า คนนั้นคือผู้ใด”

26 พระเยซูตรัสตอบว่า “คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาชิ้นอาหารยื่นให้ เมื่อเราจุ่มชิ้นอาหารนั้นแล้ว” และเมื่อพระองค์ได้ทรงเอาชิ้นอาหารนั้นจุ่มแล้ว พระองค์ก็ทรงยื่นชิ้นอาหารนั้นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน

27 และหลังจากทรงยื่นชิ้นอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในเขา แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สิ่งที่คุณจะทำ จงทำเร็ว ๆเถิด”

28 บัดนี้ไม่มีผู้ใดที่โตะทราบว่าพระองค์ตรัสเช่นนี้แก่เขาเพื่อจุดประสงค์อะไร

29 ด้วยว่าบางคนในพวกเขาคิดว่า เพราะยูดาสมียำนั้น พระเยซูจึงได้ตรัสบอกเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งเหล่านั้นที่พวกเราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น” หรือว่า เขาควรจะให้บางสิ่งแก่คนยากจน

30 แล้วเมื่อเขาได้รับอาหารชิ้นนั้นแล้ว เขาก็ออกไปทันที และเป็นเวลากลางคืน

31 เพราะฉะนั้นเมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับสง่าราศีแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีในบุตรมนุษย์

32 ถ้าพระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีในบุตรมนุษย์ พระเจ้าก็จะประทานให้บุตรมนุษย์รับสง่าราศีในพระองค์เองด้วย และจะทรงให้บุตรมนุษย์รับสง่าราศีทันที

33 ลูกเล็ก ๆ ทั้งหมดเอ๋ย อีกหน่อยหนึ่งเรายิ่งอยู่กับท่านทั้งหลาย พวกท่านจะแสวงหาเรา และตามที่เรากล่าวแก่พวกยิว

(17) ยก 1:25 (18) สดด 41:9; ยน 15:25 (19) ยน 14:29; 16:4 (20) มธ 10:40

(21) ลก 22:21; ยน 12:27; 1 ยน 2:19 (23) ยน 19:26; 20:2 (26) ยน 6:70-71 (27) ลก 22:3

(29) ยน 12:6 (31) ยน 12:23; 1 ปด 4:11 (32) ยน 12:23 (33) ยน 7:34; 8:21; 12:35; 14:19; 16:16-19

แล้วว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านทั้งหลายจะ
มาไม่ได้’ บัดนี้เราจึงกล่าวเช่นนั้นแก่ท่าน
ทั้งหลาย

34 เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่ท่านทั้งหลาย
คือ ให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เรา
รักท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านทั้ง
หลายจงรักซึ่งกันและกันด้วยอย่างนั้น

35 โดยสิ่งนี้คนทั้งปวงจะทราบว่าคุณทั้ง
หลายเป็นสาวกของเรา ถ้าพวกท่านมี
ความรักต่อกันและกัน”

ทรงพยากรณ์ว่า

เปโตรจะปฏิเสธพระองค์

(มธ 26:33-35; มก 14:29-31)

36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์
เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” พระ
เยซูตรัสตอบเขาว่า “ที่ซึ่งเราจะไปนั้น
ท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภาย
หลังท่านจะตามเราไป”

37 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า
ทำไมข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ย
นี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตของข้าพระ
องค์เพื่อเห็นแก่พระองค์”

38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านจะสละ
ชีวิตของท่านเพื่อเห็นแก่เราหรือ แท้จริง
แล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ไก่จะไม่ขัน จน
กว่าท่านได้ปฏิเสธเราถึงสามครั้งแล้ว”

บทที่ 14

พระคริสต์ตรัสถึง

การเสด็จกลับมาของพระองค์

(1 คร 15:51-52; 1 ธส 4:14-17)

1 “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย

ท่านทั้งหลายเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเรา
ด้วย

2 ในพระนิเวศน์ของพระบิดาเรามีคฤ-
หาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น เรา
คงได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว เราไปเพื่อจัด
เตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย

3 และถ้าเราไปและจัดเตรียมสถานที่ไว้
สำหรับท่านทั้งหลายแล้ว เราจะกลับมาอีก
และรับท่านทั้งหลายมายังตัวเราเอง เพื่อ
ว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายก็จะอยู่ที่นั่น
ด้วย

4 และท่านทั้งหลายรู้ว่าเราไปที่ไหน และ
ท่านทั้งหลายก็รู้จักทางนั้น”

5 โธมัสทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า
ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าพระองค์
จะเสด็จไปที่ไหน และข้าพระองค์ทั้งหลาย
จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร”

6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น
ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึง
พระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา

การรู้จักพระเยซูก็คือการรู้จักพระบิดา

7 ถ้าท่านทั้งหลายได้รู้จักเราแล้ว ท่าน
ทั้งหลายก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย
และตั้งแต่นั้นไปท่านทั้งหลายก็รู้จักพระ
องค์และได้เห็นพระองค์แล้ว”

8 ฟิลิปทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า
ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย
เห็น และข้าพระองค์ทั้งหลายจะพอใจ”

9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราได้อยู่กับ
ท่านทั้งหลายนานถึงเพียงนี้ และท่านยัง
ไม่รู้จักเราหรือ ฟิลิปเอ๋ย ผู้ที่ได้เห็นเราก็

(34) 1 ธส 4:9 (35) 1 ยน 2:5 (36) ยน 13:33; 14:2 (37) มธ 26:33-35 (38) มก 14:30

(1) ยน 14:27; 16:22, 24 (2) มธ 25:34; ยน 13:33 (3) ยน 12:26; กจ 1:11

(5) มธ 10:3 (6) ยน 1:14, 17; 8:32 (7) ยน 8:19 (9) ยน 12:45; คส 1:15; ฮบ 1:3

ได้เห็นพระบิดาแล้ว และท่านกล่าวได้ว่า
อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น’

10 ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดา
และพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำทั้งหลายที่
เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้
กล่าวตามใจตัวเอง แต่พระบิดาผู้ทรง
สถิตอยู่ในเรา พระองค์ทรงกระทำการ
งานเหล่านั้น

11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและ
พระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นจงเชื่อ
เราเพราะเห็นแก่การงานเหล่านั้นเถิด

ผู้ที่เชื่อก็สามารถทำการ

ที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำมาแล้ว

12 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรา
กระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขา
จะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้
อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา

13 และสิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายจะขอ
ในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น เพื่อที่
พระบิดาจะทรงได้รับสง่าราศีในพระบุตร

14 ถ้าท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดในนามของ
เรา เราก็จะกระทำให้สิ่งนั้น

15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษา
บัญญัติทั้งหลายของเรา

พระสัญญาเรื่องผู้ปลอบประโลมใจ

16 และเราจะทูลขอพระบิดา และพระ
องค์จะประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้
หนึ่งให้แก่ท่านทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะ
ได้สถิตอยู่กับท่านทั้งหลายตลอดไป

17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่ง
โลกไม่สามารถรับได้ เพราะว่าโลกมองไม่
เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่าน
ทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรง
สถิตอยู่กับท่านทั้งหลายและจะประทับอยู่
ในท่านทั้งหลาย

18 เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้
ปราศจากการปลอบประโลมใจ เราจะมา
หาท่านทั้งหลาย

19 แต่อีกหน่อยหนึ่ง และโลกก็มองไม่
เห็นเราอีกต่อไปแล้ว แต่ท่านทั้งหลาย
เห็นเรา เพราะว่าเรามีชีวิต ท่านทั้งหลายก็
จะมีชีวิตด้วย

20 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่
ในพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายอยู่
ในเรา และเราอยู่ในท่านทั้งหลาย

21 ผู้ใดที่มีบัญญัติทั้งหลายของเราและ
รักษาบัญญัติเหล่านั้นไว้ ผู้นั้นแหละเป็น
ผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของ
เราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะ
สำแดงตัวเราเองให้ปรากฏแก่เขา”

22 ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์
ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะ
สำแดงพระองค์เองให้ปรากฏแก่ข้าพระ
องค์ทั้งหลาย และไม่ใช้แก่โลก”

23 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า
“ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำทั้งหลาย
ของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา
และเราทั้งสองจะมาหาเขา และเราทั้งสอง
จะทำที่สถิตของเราทั้งสองอยู่กับเขา

24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาบรรดาถ้อยคำ

(10) ยน 5:19; 10:38 (11) ยน 5:36; 10:38 (12) มธ 21:21 (13) มธ 7:7; มก 11:24 (15) 1 ยน 5:3
(16) ยน 15:26; รม 8:15 (17) 1 คร 2:14; 1 ยน 2:27; 4:6; 5:7 (18) มธ 28:20 (19) ยน 16:16
(20) ยน 10:38; 14:11 (21) 1 ยน 2:5 (22) ลก 6:16 (23) วา 3:20; 21:3 (24) ยน 5:19

ของเรา และคำซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินนั้นก็ไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ได้ทรงส่งเรามา

25 เราได้กล่าวสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย เมื่อเรายังอยู่กับท่านทั้งหลาย

26 แต่ผู้ปลอมประโลมใจนั้น ซึ่งเป็นพระวิญญาณบริสุทธี้ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายสิ่งสารพัด และจะนำสิ่งสารพัดมาสู่ความทรงจำของท่านทั้งหลาย คือสิ่งใดก็ตามที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว

สันติสุขสำหรับผู้เชื่อ

27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย เราให้แก่ท่านทั้งหลายไม่เหมือนที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย และอย่าให้ใจของท่านทั้งหลายกลัว

28 ท่านทั้งหลายได้ยินแล้วว่าเราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายอย่างไร นั่นคือ ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก’ ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านทั้งหลายก็จะปีติยินดี เพราะเราได้กล่าวว่า ‘เราจะไปหาพระบิดา’ ด้วยว่าพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา

29 และบัดนี้เราบอกท่านทั้งหลายแล้ว ก่อนที่สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อ

30 ต่อไปนี้เราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองแห่งโลกนี้จะมา และจะจับเราไว้ไม่ได้

31 แต่เพื่อโลกจะทราบที่เรารักพระบิดา และพระบิดาได้ทรงให้คำบัญชาแก่เราอย่างไร เราก็กระทำอย่างนั้น จงลุกขึ้นให้เราทั้งหลายไปจากที่นี่กันเถิด”

บทที่ 15

คำอุปมาเรื่องเถาองุ่นและกิ่ง

1 “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา

2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงเอาไปเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดกิ่งนั้น เพื่อให้มันออกผลมากขึ้น

3 บัดนี้ท่านทั้งหลายก็สะอาดแล้วโดยทางคำนั้นซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว

4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่านทั้งหลาย กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากกิ่งนั้นเข้าสนิทอยู่ในเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็เกิดผลเองไม่ได้อีกต่อไป ฉะนั้นนอกจากท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา

5 เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นบรรดากิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นเองก็เกิดผลมาก เพราะแยกจากเราแล้ว ท่านทั้งหลายทำอะไรไม่ได้เลย

6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง และเหี่ยวแห้งไป และผู้คนก็รวบรวมกิ่งเหล่านั้นไว้ และทิ้งพวกมันไว้ในไฟ และพวกมันก็ถูกเผาเสีย

7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และบรรดาคำของเราฝังอยู่ในท่านทั้งหลาย

(26) ลก 24:49; ยน 2:22; 12:16 (27) ฟป 4:7 (28) ยน 14:3, 18; ฟป 2:6 (29) ยน 13:19

(30) ยน 12:31; สบ 4:15 (31) ยน 10:18 (2) มธ 13:12; 15:13 (3) ยน 13:10; 17:17

(4) คส 1:23 (5) สขย 14:8 (6) มธ 3:10 (7) ยน 14:13; 16:23

แล้ว ท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนา และสิ่งนั้นจะถูกกระทำแก่ท่านทั้งหลาย

8 ในสิ่งนี้พระบิดาของเราทรงได้รับสง่าราศี คือที่ท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ดังนั้นท่านทั้งหลายก็จะเป็นพวกสาวกของเรา

9 พระบิดาทรงรักเราแล้วฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายแล้วฉันนั้น ท่านทั้งหลายจงเข้าสนิทอยู่ต่อไปในความรักของเรา

10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษาสรรบาบัญญัติของเรา ท่านทั้งหลายก็จะเข้าสนิทอยู่ในความรักของเรา เหมือนที่เรารักษาสรรบาพระบัญญัติของพระบิดาของเราแล้ว และเข้าสนิทอยู่ในความรักของพระองค์

11 สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อความปิติยินดีของเราจะดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และเพื่อความปิติยินดีของท่านทั้งหลายจะเต็มเปี่ยม

12 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนที่เรารักท่านทั้งหลายแล้ว

13 ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือที่ผู้หนึ่งจะสละชีวิตของตนเพื่อเหล่ามิตรสหายของตน

14 ท่านทั้งหลายเป็นมิตรสหายของเรา ถ้าท่านทั้งหลายกระทำการใดก็ตามที่เราสั่งท่านทั้งหลาย

คริสเตียนเป็นมิตรสหายของพระคริสต์

15 ต่อจากนี้เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าพวกผู้รับใช้อีก เพราะผู้รับใช้ไม่รู้ว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านทั้งหลาย

แล้วว่ามีตรสหาย เพราะว่าสิ่งสารพัดที่เราได้ยื่นจากพระบิดาของเรา เราแจ้งแก่ท่านทั้งหลายแล้ว

16 ท่านทั้งหลายมิได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะไปและเกิดผล และเพื่อผลของท่านทั้งหลายจะอยู่ถาวร เพื่อว่าสิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายทูลขอจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย

17 สิ่งเหล่านี้เราบัญชาท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงรักซึ่งกันและกัน

คริสเตียนที่ดีจะถูกเกลียดชัง

18 ถ้าโลกเกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อนที่โลกได้เกลียดชังท่านทั้งหลาย

19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็คงจะรักผู้ซึ่งเป็นของโลกเอง แต่เพราะท่านทั้งหลายไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลายออกจากโลกแล้ว เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่านทั้งหลาย

20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเราแล้ว พวกเขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าพวกเขารักษาถ้อยคำของเราแล้ว พวกเขาก็จะรักษาถ้อยคำของท่านทั้งหลายด้วย

21 แต่สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกเขาจะกระทำแก่ท่านทั้งหลายก็เพราะเห็นแก่นามของเรา เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา

(8) มธ 5:16 (9) ยน 5:20; 17:26 (10) ยน 14:15 (11) 1 ยน 1:4 (12) รม 12:9; 1 ยน 3:11 (13) 1 ยน 3:16 (14) มธ 12:50; 28:20 (15) ปฐก 18:17 (16) ยน 6:70; 13:18 (18) 1 ยน 3:13 (19) 1 ยน 4:5; ยน 17:14 (20) อสค 3:7; ยน 13:16 (21) มธ 10:22

22 ถ้าเราไม่ได้มาและกล่าวแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาก็คงจะไม่มีบาปแล้ว แต่บัดนี้พวกเขาไม่มีจากบังหน้าสำหรับบาปของพวกเขา

23 ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังพระบิดาของเราด้วย

24 ถ้าเรามีได้กระทำการงานเหล่านั้นในท่ามกลางพวกเขาซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาก็คงจะไม่มีบาปแล้ว แต่บัดนี้พวกเขาทั้งได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา

25 แต่สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า ‘พวกเขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ’

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยาน

26 แต่เมื่อผู้ปลอมประโลมใจเสด็จมาแล้ว ผู้ที่เราจะส่งมาหาท่านทั้งหลายจากพระบิดา คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งทรงมาจากพระบิดา พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา

27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านทั้งหลายอยู่กับเรามาตั้งแต่แรกแล้ว”

บทที่ 16

คำสัญญาเรื่อง

การถูกข่มเหงของคริสเตียน

(มธ 24:9-10; ลก 21:16-19)

1 “สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่สะดุด

2 พวกเขาจะไล่ท่านทั้งหลายเสียจากบรรดาธรรมศาลา ไซ้แล้ว จะถึงเวลาที่

ผู้ใดก็ตามที่ฆ่าท่านทั้งหลายเสียจะคิดว่าเขารับใช้พระเจ้า

3 และสิ่งเหล่านี้พวกเขาจะกระทำแก่ท่านทั้งหลาย เพราะพวกเขาไม่ได้รู้จักพระบิดาและไม่ได้รู้จักเรา

4 แต่สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อว่าเมื่อเวลานั้นจะมาถึง ท่านทั้งหลายจะระลึกว่า เราได้บอกท่านทั้งหลายเรื่องสิ่งเหล่านี้แล้ว และสิ่งเหล่านี้เรมิได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าขณะนั้นเรายังอยู่กับท่านทั้งหลาย

5 แต่บัดนี้เราจะไปตามทางของเราสู่พระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา และไม่มีใครในท่านทั้งหลายถามเราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’

6 แต่เพราะเรากล่าวสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว ใจของท่านทั้งหลายจึงเต็มไปด้วยความทุกข์โศก

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงดำเนินโลก

7 แต่อย่างไรก็ตามเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลาย เป็นประโยชน์สำหรับท่านทั้งหลายที่เราจะจากไป เพราะถ้าเราไม่จากไป ผู้ปลอมประโลมใจก็จะไม่เสด็จมายังท่านทั้งหลาย แต่ถ้าเราจากไปแล้ว เราก็จะส่งพระองค์มายังท่านทั้งหลาย

8 และเมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงดำเนินโลกเรื่องบาป และเรื่องความชอบธรรม และเรื่องการพิพากษา

9 เรื่องบาปนั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อในเรา

10 เรื่องความชอบธรรมนั้น เพราะเราไป

(22) ยน 9:41 (23) 1 ยน 2:23 (24) ยน 3:2; 14:9 (25) สดต 35:19 (26) ลก 24:49; 1 ยน 5:6

(27) ลก 1:2; 24:48 (1) มธ 11:6 (2) ยน 9:22; 13:3; กจ 8:1 (3) ยน 8:19; 15:21 (5) ยน 7:33; 13:33

(6) มธ 17:23; ยน 16:20 (7) กจ 2:33 (8) กจ 1:8; 2:1-4 (9) กจ 2:22 (10) ยน 5:32; กจ 2:32

หาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายก็
ไม่เห็นเราอีกต่อไป

11 เรื่องการพิพากษานั้น เพราะผู้ครอง
แห่งโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเป็น

ผู้นำทางของพวกคริสเตียน

12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะกล่าวแก่ท่าน
ทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยังไม่
สามารถรับสิ่งเหล่านั้นได้

13 แต่เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่ง
ความจริง เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงนำ
ท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะ
พระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่สิ่ง
ใดก็ตามที่พระองค์จะทรงได้ยิน พระองค์
จะตรัสสิ่งนั้น และพระองค์จะทรงแสดง
ให้ท่านทั้งหลายทราบถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะ
มา

14 พระองค์จะทรงให้เราได้รับสง่าราศี
เพราะว่าพระองค์จะทรงรับสิ่งที่เป็นของ
เรา และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย

15 สิ่งสารพัดที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็น
ของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวว่า พระ
วิญญาณจะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรานั้น
และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย

พระเยซูทรงปลอบใจพวกสาวก

เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และ

การเป็นขึ้นมาจากพระองค์

16 อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะไม่
เห็นเรา และอีกครั้ง อีกหน่อยหนึ่ง และ
ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราไปถึง
พระบิดา”

17 แล้วบางคนในพวกสาวกของพระองค์
จึงพูดกันในท่ามกลางพวกเขาเองว่า “ที่
พระองค์ตรัสกับพวกเราว่า ‘อีกหน่อย
หนึ่ง และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเรา และ
อีกครั้ง อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลาย
จะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไปถึงพระ
บิดา’ หมายความว่าอะไร”

18 ฉะนั้นพวกเขาจึงกล่าวว่า “นี่หมาย
ความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า ‘อีกหน่อย
หนึ่ง’ เราไม่ทราบว่ สิ่งที่พระองค์ตรัส
นั้นหมายความว่าอะไร”

19 บัดนี้พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขา
อยากทูลถามพระองค์ และตรัสกับพวก
เขาว่า “ท่านทั้งหลายถามกันอยู่ในท่าม
กลางท่านทั้งหลายเองหรือว่า เราหมาย
ความว่าอะไรที่กล่าวว่า ‘อีกหน่อยหนึ่ง
และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเรา และอีก
ครั้ง อีกหน่อยหนึ่ง และท่านทั้งหลายจะ
เห็นเรา’

20 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า ท่านทั้งหลายจะร้องไห้และคร่ำครวญ
แต่โลกจะปิติยินดี และท่านทั้งหลายจะ
ทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านทั้ง
หลายจะกลับกลายเป็นความปิติยินดี

21 ผู้หญิงคนหนึ่ง เมื่อนางเจ็บครรภ์
กำลังจะคลอดบุตร ก็มีความทุกข์โศก
เพราะเวลาของนางมาถึงแล้ว แต่ทันทีที่
นางคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึถึง
ความเจ็บปวดนั้นอีกต่อไป เพราะมีความ
ปิติยินดีที่คนหนึ่งเกิดเข้ามาในโลกแล้ว

22 และบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงมีความทุกข์

(11) ลก 10:18; กจ 26:18 (12) มก 4:33 (13) ยน 14:17, 26 (14) ยน 15:26 (15) มธ 11:27; ยน 3:35
(16) ยน 7:33; 12:35 (20) มก 16:10; ลก 24:17, 32 (21) ปฐก 3:16; อสย 13:8; 26:17; 42:14; 1 ธส 5:3
(22) ลก 24:41; ยน 14:1, 27; 20:20; กจ 2:46

โสภ แต่เราจะเห็นท่านทั้งหลายอีก และ
ใจของท่านทั้งหลายจะปิติยินดี และความ
ปิติยินดีของท่านทั้งหลายนั้น ไม่มีผู้ใดเอา
ไปจากท่านทั้งหลาย

23 และในวันนั้นท่านทั้งหลายจะไม่ถาม
เราถึงสิ่งใดเลย แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่
ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่ท่านทั้ง
หลายจะขอจากพระบิดาในนามของเรา
พระองค์จะประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่านทั้ง
หลาย

24 จนกระทั่งบัดนี้ ท่านทั้งหลายยังไม่ได้
ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิด และ
ท่านทั้งหลายจะได้รับ เพื่อความปิติยินดี
ของท่านทั้งหลายจะเต็มเปี่ยม

25 สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย
แล้วเป็นคำอุปมาต่าง ๆ แต่จะถึงเวลา
เมื่อเราจะไม่กล่าวแก่ท่านทั้งหลายเป็นคำ
อุปมาต่าง ๆ อีกต่อไป แต่เราจะแสดงแก่
ท่านทั้งหลายเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง

26 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะทูลขอในนาม
ของเรา และเราไม่กล่าวแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่านทั้ง
หลาย

27 เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้ง
หลาย เพราะท่านทั้งหลายรักเราแล้ว และ
เชื่อแล้วว่าเราได้ออกมาจากพระเจ้า

28 เราได้ออกมาจากพระบิดา และได้เข้า
มาในโลกแล้ว อีกครั้ง เราจะจากโลกนี้ไป
และจะไปถึงพระบิดา”

29 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า
“ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้ง

แล้ว และไม่ตรัสเป็นคำอุปมาเลย

30 บัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายแน่ใจว่า
พระองค์ทรงทราบสิ่งสารพัด และไม่
จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์ โดยสิ่งนี้
ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงเชื่อว่าพระองค์ได้
ทรงออกมาจากพระเจ้า”

31 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “บัดนี้
ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ

32 ดูเถิด เวลานั้นจะมาถึง ใช่แล้ว บัดนี้ก็
มาถึงแล้ว ที่ท่านทั้งหลายจะถูกกระจัด
กระจายไป ทุกคนไปยังที่ของตนเอง และ
จะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว และกระนั้นเราก็ไม่
อยู่แต่ผู้เดียว เพราะพระบิดาทรงอยู่กับ
เรา

33 สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย
แล้ว เพื่อท่านทั้งหลายจะมีสันติสุขในเรา
ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์
ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว”

บทที่ 17

การอธิษฐานอย่างมหาบุโรหิต

ของพระเยซู

1 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ และทรงเงย
พระพักตร์ของพระองค์ขึ้นดูฟ้าสวรรค์
และตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า เวลานั้นมา
ถึงแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์
ได้รับสง่าราศี เพื่อพระบุตรของพระองค์
จะได้ถวายสง่าราศีแด่พระองค์ด้วย

2 พระองค์ได้โปรดให้พระบุตรมีอำนาจ
เหนือเนื้อหนังทั้งลิ้นจันใด เพื่อพระบุตร
จะประทานชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนที่พระ
องค์ทรงมอบแก่พระบุตรแล้วฉันนั้น

(23) มธ 7:7; ยน 14:13; 15:16 (24) ยน 15:11; 17:13 (25) ยน 7:13

(27) ยน 3:13; 14:21 (28) ยน 13:1, 3; 16:5 (30) ยน 17:8; 21:17 (32) มธ 26:31

(33) รม 8:37; อฟ 2:14 (1) ยน 12:23 (2) ยน 3:35; 6:37, 39; 17:6

3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ ที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระองค์ได้ทรงส่งมา

4 ข้าพระองค์ถวายสง่าราศีแด่พระองค์แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว

5 และบัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับสง่าราศีกับพระองค์เอง ด้วยสง่าราศีซึ่งข้าพระองค์ได้มีกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้ได้บังเกิดขึ้นมา

6 ข้าพระองค์สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนเหล่านั้นแล้วซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมนุษย์โลก คนเหล่านั้นได้เป็นของพระองค์ และพระองค์ได้ประทานพวกเขาให้แก่ข้าพระองค์ และพวกเขารักษาพระดำรัสของพระองค์แล้ว

7 บัดนี้พวกเขาทราบแล้วว่า สิ่งสารพัดใด ๆ ก็ตามที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้วนั้นล้วนมาจากพระองค์

8 เพราะว่าข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้นแก่พวกเขาแล้ว และพวกเขารับพระดำรัสเหล่านั้นไว้ และทราบอย่างแน่นนอนแล้วว่า ข้าพระองค์ได้ออกมาจากพระองค์ และพวกเขาเชื่อแล้วว่า พระองค์ได้ทรงส่งข้าพระองค์มา

9 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย

ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้ว เพราะว่าพวกเขาเป็นของพระองค์

10 และสิ่งสารพัดซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้รับสง่าราศีในสิ่งเหล่านั้น

11 และบัดนี้ข้าพระองค์ไม่อยู่ในโลกอีกต่อไป แต่คนเหล่านั้นยังอยู่ในโลก และข้าพระองค์จะมาหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดา ผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์โปรดพิทักษ์รักษาคนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้วโดยพระนามของพระองค์เอง เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนอย่างพระองค์กับข้าพระองค์

12 ขณะที่ข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลก ข้าพระองค์ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์พิทักษ์รักษาไว้แล้ว และไม่มีผู้ใดในพวกเขาเสียไป ยกเว้นลูกของความพินาศ เพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริง

13 และบัดนี้ข้าพระองค์มาหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อพวกเขาจะให้ความปิติยินดีของข้าพระองค์สำเร็จจริงในพวกเขาเอง

14 ข้าพระองค์มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่พวกเขาแล้ว และโลกได้เกลียดชังพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ใช่ของโลก

(3) ยรม 9:23-24; ยน 3:34 (4) ยน 4:34; 13:31 (5) ฟบ 2:6 (6) สดต 22:22; อสค 18:4; ยน 6:37 (8) พบญ 18:15, 18; ยน 8:28, 42 (9) 1 ยน 5:19 (10) ยน 16:15 (11) ยน 10:30; 13:1; 1 ปต 1:5 (12) สดต 41:9; 109:8; ยน 6:70; สบ 2:13 (14) ยน 8:23; 15:19

เหมือนอย่างที่เราพระองค์ไม่ใช่ของโลก

15 ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลก แต่ขอพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาพวกเขาไว้จากความชั่วร้าย

16 พวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างที่เราพระองค์ไม่ใช่ของโลก

17 ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวาระของพระองค์เป็นความจริง

18 พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น

19 และเพราะเห็นแก่พวกเขา ข้าพระองค์จึงแยกตัวของข้าพระองค์ไว้ เพื่อพวกเขาจะรับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงด้วย

20 และข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นพวกเดียว แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งจะเชื่อในข้าพระองค์โดยทางถ้อยคำของพวกเขาด้วย

21 เพื่อพวกเขาทุกคนจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เราพระองค์คือพระบิดาทรงอยู่ในข้าพระองค์ และข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในเราทั้งสอง เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว

22 และสง่าราศีซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็มอบให้แก่พวกเขาแล้ว เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอัน

เดียวกัน เหมือนอย่างที่เราทั้งสองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น

23 ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะทราบว่าคุณพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว และทรงรักพวกเขาแล้ว เหมือนอย่างที่เราพระองค์ทรงรักข้าพระองค์แล้ว

24 พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้น ผู้ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์แล้ว อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อพวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงวางรากฐานของโลก

25 โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์แล้ว และคนเหล่านี้ทราบแล้วว่าพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาแล้ว

26 และข้าพระองค์ประกาศพระนามของพระองค์แก่พวกเขาแล้ว และจะประกาศพระนามของพระองค์นั้น เพื่อความรักซึ่งพระองค์ทรงรักข้าพระองค์แล้วนั้นจะอยู่ในพวกเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในพวกเขา”

บทที่ 18

พระเยซูในสวนเกทเสมี

ทรงถูกทรมานไว้และถูกจับกุม

1 เมื่อพระเยซูได้ตรัสบรรดาคำเหล่านี้

(15) 1 ยน 5:18 (17) สดต 119:9, 142, 151; อฟ 5:26 (18) ยน 4:38; 20:21 (19) สบ 10:10

(21) ยน 10:38; 17:11, 23; กท 3:28 (22) 2 คร 3:18; 1 ยน 1:3 (23) คส 3:14

(24) ยน 17:5; 1 ธส 4:17 (25) ยน 3:17; 7:29 (26) ยน 15:9 (1) 2 ซมอ 15:23

แล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไปกับพวกสาวก
ของพระองค์ข้ามลำธารซิดโรน ซึ่งมีสวน
แห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้น
กับพวกสาวกของพระองค์

2 และยูดาสด้วย ผู้ซึ่งทรยศพระองค์ ก็
รู้จักสถานที่นั้น เพราะว่าพระเยซูเคยไป
พบกันที่นั่นบ่อย ๆ กับพวกสาวกของพระ
องค์

3 แล้วยูดาส เมื่อได้รับพวกพลทหารกับ
เจ้าหน้าที่ทั้งหลายจากพวกปุโรหิตใหญ่
และพวกฟาริสีแล้ว ก็มายังที่นั่นพร้อม
ด้วยโคมทั้งหลาย และพวกคบเพลิง และ
เครื่องอาวุธต่าง ๆ

4 ฉะนั้นพระเยซู โดยทรงทราบทุกสิ่งที่จะ
มายังพระองค์ จึงเสด็จออกไป และตรัส
กับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายแสวงหา
ใคร”

5 พวกเขาตอบพระองค์ว่า “เยซูแห่งนา-
ซาเร็ธ” พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เรา
เป็นผู้นั้นแหละ” และยูดาสด้วย ผู้ซึ่งได้
ทรยศพระองค์ ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้น

6 แล้วทันทีที่พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขา
ว่า “เราเป็นผู้นั้นแหละ” พวกเขาก็ถอย
หลังและล้มลงสู่พื้นดิน

7 แล้วพระองค์จึงตรัสถามพวกเขาอีกว่า
“ท่านทั้งหลายแสวงหาใคร” และพวกเขา
กล่าวว่า “เยซูแห่งนาซาเร็ธ”

8 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านทั้ง
หลายแล้วว่าเราเป็นผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้า
ท่านทั้งหลายแสวงหาเรา จงปล่อยคน
เหล่านั้นไปตามทางของพวกเขาเถิด”

9 เพื่อพระดำรัสนั้นจะสำเร็จ ซึ่งพระเยชู
ตรัสไว้แล้วว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้
ประทานแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ไม่
ได้เสียไปสักคนเดียว”

10 แล้วซีโมนเปโตร ซึ่งมีดาบอยู่เล่มหนึ่ง
จึงชักมันออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของ
มหาปุโรหิต และตัดหูข้างขวาของเขาออก
ผู้รับใช้คนนั้นชื่อ มัลคัส

11 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า “จง
เอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ถ้วยซึ่งพระ
บิดาของเราประทานแก่เราแล้วนั้น เราจะ
ไม่ดื่มจากถ้วยนั้นหรือ”

ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาสและคายาฟาส

(มธ 26:57-68; มก 14:53-65)

(ลก 22:66-71)

12 และพวกพลทหารกับนายทหารและ
เจ้าหน้าที่ทั้งหลายของพวกยิวจึงจับพระ
เยซู และมัดพระองค์ไว้

13 และพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน
เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาส ผู้
ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีเดียวกันนั้น

14 บัดนี้คายาฟาสเป็นผู้ซึ่งให้คำแนะนำ
แก่พวกยิวว่า เป็นการดีที่จะให้คน ๆ
หนึ่งตายเสียเพื่อประชาชน

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

(มธ 26:69-75; มก 14:66-72)

(ลก 22:54-62)

15 และซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซู
ไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย
สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต
และได้เข้าไปกับพระเยซูในคุกหาสน์ของ

(2) ลก 21:37; 22:39 (3) ลก 22:47-53 (4) ยน 6:64; 13:1, 3; 19:28

(5) สดด 41:9; มธ 21:11 (9) ยน 6:39; 17:12 (10) มธ 26:51 (11) มธ 20:22; 26:39

(13) มธ 26:3, 57; ลก 3:2 (14) ยน 11:50 (15) มก 14:54; ยน 20:2-5

มหาปุโรหิต

16 แต่เปโตรยืนอยู่ที่ประตูข้างนอก แล้วสาวกอีกคนหนึ่งนั้น ผู้ซึ่งเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู และพาเปโตรเข้ามา

17 แล้วผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูก็กล่าวแก่เปโตรว่า “ท่านเป็นคนหนึ่งในพวกสาวกของชายคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ” เขากล่าวว่า “ข้าไม่เป็น”

18 และพวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ทั้งหลายก็ยืนอยู่ที่นั่น ผู้ซึ่งได้ก่อกองไฟด้วยถ่านหลายก้อน เพราะอากาศหนาว และพวกเขาก็ผิงไฟ และเปโตรก็ยืนอยู่กับพวกเขาและผิงไฟ

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต

19 แล้วมหาปุโรหิตจึงถามพระเยซูถึงพวกสาวกของพระองค์ และถึงหลักคำสอนของพระองค์

20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “เราได้กล่าวอย่างเปิดเผยแก่โลก เราได้สั่งสอนเสมอในธรรมศาลาและในพระวิหาร ที่ซึ่งพวกยิวชุมนุมกันเสมอ และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับ ๆ เลย

21 ท่านถามเราทำไม จงถามคนเหล่านั้นซึ่งได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับพวกเขา ดูเถิด พวกเขาทราบที่เราได้กล่าวอะไร”

22 และเมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว คนหนึ่งในพวกเจ้าหน้าที่ซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขา โดยกล่าวว่า “เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ”

23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดสิ่ง

ชั่วร้าย จงเป็นพยานถึงสิ่งชั่วร้ายนั้น แต่ถ้าพูดถูก ท่านตอบเราทำไม”

24 บัดนี้อันนาสได้ส่งพระองค์ซึ่งถูกมัดอยู่ไปยังคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิต

25 และซีโมนเปโตรยืนและผิงไฟอยู่ ฉะนั้นคนเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกสาวกของเขาด้วยไม่ใช่หรือ” เปโตรปฏิเสธเรื่องนั้น และกล่าวว่า “ข้าไม่เป็น”

26 คนหนึ่งในพวกผู้รับใช้ของมหาปุโรหิต ซึ่งเป็นญาติของคนนั้นผู้ซึ่งหูของเขาถูกเปโตรตัดออก กล่าวว่า “ข้าได้เห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ”

27 แล้วเปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไก่อก็ขัน

พระเยซูถูกนำไปอยู่ต่อหน้าปีลาต

(มธ 27:1-14; มก 15:1-5)

(ลก 23:1-7)

28 แล้วพวกเขาจึงพาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลปรีทอเรีย และเป็นเวลาเช้าตรู่ และพวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปรีทอเรีย เกรงว่าพวกเขาจะถูกทำให้เป็นมลทิน แต่เพื่อพวกเขาจะได้กินปัสกาได้

29 แล้วปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้น และกล่าวว่า “พวกท่านมีข้อกล่าวหาอะไรต่อชายคนนี้”

30 พวกเขาตอบและกล่าวแก่ท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็คงไม่มอบเขาไว้กับท่าน”

31 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า

(16) มธ 26:69 (17) มธ 26:34 (20) มธ 26:55; มก 14:49; ลก 4:15; ยน 6:59; 7:14, 28; 8:26

(21) มก 12:37 (22) อสย 50:6; ยรม 20:2 (24) มธ 26:57; ลก 3:2 (25) มธ 26:71-75; มก 14:69

(27) มธ 26:74; มก 14:72 (28) มธ 27:2; มก 15:1 (29) มธ 27:11-14; มก 15:2-5

“พวกท่านจงพาเขาไป และพิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกท่านเถิด” ฉะนั้นพวกยิวจึงกล่าวแก่ท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย”

32 เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จซึ่งพระองค์ได้ตรัส โดยบอกเป็นนัยว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์โดยความตายอะไร

33 แล้วปีลาตจึงเข้าไปในศาลปรีทอรียมอีก และเรียกพระเยซูมา และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”

34 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “ท่านกล่าวสิ่งนี้จากตัวท่านเองหรือ หรือคนอื่น ๆ ได้บอกท่านถึงเรื่องของเรา”

35 ปีลาตตอบว่า “เราเป็นยิวหรือ ชนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านได้ทำอะไรบ้าง”

36 พระเยซูตรัสตอบว่า “อาณาจักรของเรามิได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเราเป็นของโลกนี้ เหล่าผู้รับใช้ของเราจักจะต่อสู้ เพื่อเราจะไม่ถูกมอบไว้แก่พวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามิได้มาจากที่นี่”

37 ฉะนั้นปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งหรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านกล่าวว่าเราเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง เพราะเหตุนี้เราจึงได้บังเกิดมา และด้วยเหตุนี้เราจึงได้เข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึง

ความจริง ทุกคนที่อยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา”

38 ปีลาตกล่าวแก่พระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” และเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และกล่าวแก่พวกเขาว่า “เราพบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในตัวเขาเลย

**พระเยซูถูกพิพากษาว่าผิด
บาร์บัสได้รับการปลดปล่อย**

(มธ 27:15-26; มก 15:6-15)

39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมว่า เราควรปล่อยคนหนึ่งให้แก่พวกท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นพวกท่านประสงค์จะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่พวกท่านหรือ”

40 แล้วพวกเขาทุกคนจึงร้องอีก โดยกล่าวว่า “ไม่ใช่ชายคนนี้ แต่เป็นบาร์บัส” บัดนี้บาร์บัสนั้นเป็นโจร

บทที่ 19

พระเยซูถูกการสวมมงกุฎหนาม

1 ฉะนั้นปีลาตจึงเอาพระเยซูไป และโดยตีพระองค์

2 และพวกทหารได้ทอมงกุฎหนาม และสวมมงกุฎนั้นบนพระเศียรของพระองค์ และพวกเขาสวมเสื้อคลุมสีม่วงให้พระองค์

3 และกล่าวว่า “ขอทรงพระเจริญกษัตริย์ของพวกยิว” และพวกเขาได้ตบพระองค์ด้วยมือของพวกเขา

ปีลาตนำเสนอพระเยซูต่อฝูงชน

4 ฉะนั้นปีลาตจึงออกไปอีก และกล่าวแก่

(32) มธ 20:17-19; 26:2; มก 10:33 (33) มธ 27:11 (36) ดนล 2:44; 7:14

(37) อสย 55:4; มธ 5:17; 20:18 (38) อสย 53:9; มธ 27:24 (39) มธ 27:15-26 (40) ลก 23:19; กจ 3:14

(1) มธ 20:19; 27:26; มก 15:15; ลก 18:33 (3) อสย 50:6 (4) อสย 53:9; ยน 18:33, 38

คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมา ให้ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะทราบ ว่า เราพบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในตัวเขาเลย”

5 แล้วพระเยซูจึงเสด็จออกมา โดยทรง มงกุฎหนามและเสื้อคลุมสีม่วง และปีลาต กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “จงดูชายคนนี้ซิ”

6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายก็ร้องออกมา โดยกล่าวว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน ตรึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตกล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงเอาเขาไป และตรึงเขาที่กางเขนเถิด เพราะเราพบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในตัวเขาเลย”

7 พวกยิวได้ตอบท่านว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายของพวกเรา นั้นเขาควรจะตาย เพราะว่าเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

8 ฉะนั้นเมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น

9 และได้เข้าไปในศาลปรีทอรีอีกครั้ง และกล่าวแก่พระเยซูว่า “ท่านมาจากไหน” แต่พระเยซูมิได้ให้คำตอบใด ๆ แก่ท่าน

10 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่ทราบ หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้”

11 พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากได้ประทาน อำนาจนั้นให้แก่ท่านจากเบื้องบน เหตุฉะนั้นผู้ที่ได้มอบเราไว้แก่ท่านจึงมีบาปมาก

กว่า”

12 และตั้งแต่นั้นมาปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องออกมา โดยกล่าวว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ไป ท่านก็ไม่ใช้มิตรของซีซาร์ ผู้ใดก็ตามที่ตั้งตัวเองเป็นกษัตริย์ก็กล่าวต่อสู้ซีซาร์”

13 เมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา และนั่งลงในบัลลังก์พิพากษา ณ สถานที่ที่ถูกเรียกว่า ลานปูศิลา แต่ในภาษาฮีบรูว่า กับบาธา

ชาวยิวไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นกษัตริย์

14 และวันนั้นเป็นวันเตรียมแห่งปัสกา และเวลาประมาณหกโมงเช้า และท่านกล่าวแก่พวกยิวว่า “ดูเถิด กษัตริย์ของท่านทั้งหลาย”

15 แต่พวกเขาร้องออกมาว่า “เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตกล่าวแก่พวกเขาว่า “จะให้เรตรึง กษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ” พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า “พวกเราไม่มี กษัตริย์องค์ใดเว้นแต่ซีซาร์”

การถูกตรึงที่ไม้กางเขน

(มธ 27:33-54; มก 15:22-39)

(ลก 23:33-47)

16 แล้วฉะนั้นปีลาตจึงมอบพระองค์ไว้กับพวกเขาเพื่อไปตรึงที่กางเขน และพวกเขาเอาตัวพระเยซู และนำพระองค์ไป

17 และพระองค์ซึ่งทรงแบกกางเขนของพระองค์ ก็เสด็จไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่ ถูกเรียกว่า สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง ซึ่งในภาษาฮีบรูถูกเรียกว่า กลโกธา

(6) กจ 3:13 (7) สดต 24:16; มธ 26:63-66; ยน 5:18 (9) อสย 53:7; มธ 27:12, 14

(11) ลก 22:53; ยน 3:27 (12) ลก 23:2; ยน 18:33 (13) พบญ 1:17; 1 ซมอ 15:24

(14) มธ 27:62; ยน 19:31, 42 (15) ปฐก 49:10 (16) มธ 27:26, 31; มก 15:15 (17) กตว 15:36

18 ณ ที่นั้น พวกเขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน กับคนอื่นสองคนพร้อมกับพระองค์ คนละข้างและพระเยซูทรงอยู่ตรงกลาง

19 และปีลาตก็เขียนคำประจาน และติดคำประจานนั้นไว้บนกางเขนนั้น และคำประจานนั้นคือ “เยซูแห่งนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว”

20 พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะสถานที่ที่พระเยซูถูกตรึงนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำประจานนั้นถูกเขียนเป็นภาษาฮีบรู และภาษากรีก และภาษาละติน

21 แล้วพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงกล่าวแก่ปีลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้ได้กล่าวว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว’”

22 ปีลาตตอบว่า “เราเขียนอะไรไป เราก็เขียนไปแล้ว”

23 แล้วพวกทหาร เมื่อพวกเขาได้ตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว ก็เอาบรรดาเสื้อผ้าของพระองค์ และแบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาเสื้อผ้าชั้นในของพระองค์ด้วย บัดนี้เสื้อผ้าชั้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง

24 เหตุฉะนั้นพวกเขาจึงพูดกันในท่ามกลางพวกเขาเองว่า “อย่าให้พวกเราฉีกเสื้อนั้นแบ่งกันเลย แต่ให้จับสลากกันสำหรับเสื้อนั้นว่า เสื้อนั้นจะเป็นของใคร”

เพื่อขอพระคัมภีร์นั้นจะสำเร็จ ซึ่งกล่าวว่า ‘เขาทั้งหลายได้แบ่งปันเสื้อผ้าของข้าพระองค์ในท่ามกลางพวกเขา และสำหรับเสื้อของข้าพระองค์นั้น พวกเขาได้จับสลากกัน’ สิ่งเหล่านี้พวกทหารจึงได้กระทำ

25 บัดนี้มีคนยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูคือ มารดาของพระองค์ กับนางสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมัคาลา

26 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ใกล้ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงรักนั้น พระองค์จึงตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย จงดูบุตรชายของท่านเถิด”

27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “จงดูมารดาของท่านเถิด” และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน

28 หลังจากนั้นพระเยซู โดยทรงทราบว่าบัดนี้สิ่งสารพัดสำเร็จแล้ว เพื่อขอพระคัมภีร์นั้นจะสำเร็จจึงตรัสว่า “เรากระหายน้ำ”

29 บัดนี้มีภาชนะอันหนึ่งเต็มไปด้วยน้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น และพวกเขาเอาฟองน้ำอันหนึ่งชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว และใส่ฟองน้ำนั้นที่ปลายไม้หุสบ และชูมันขึ้นไปยังพระโอษฐ์ของพระองค์

30 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูได้ทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวนั้นแล้ว พระองค์ก็ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และพระองค์ทรงก้มพระเศียรลง พระองค์ลง และปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้น

(18) อสย 53:12 (19) มธ 27:37 (23) มธ 27:35; มก 15:24; ลก 23:34

(24) สดต 22:18 (25) มธ 27:55; มก 15:40 (26) ยน 2:4; 13:23; 20:2

(27) ลก 18:28; ยน 1:11; 16:32 (28) สดต 69:21 (29) มธ 27:48, 50 (30) ยน 17:4

ไป

พระอัฐิของพระองค์ไม่ถูกหักเลย

31 ฉะนั้นพวกยิว เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม เพื่อไม่ให้ศพเหล่านั้นค้างอยู่บนกางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่) จึงอ้อนวอนปีลาตให้ทูลขอของคนเหล่านั้นให้หัก และให้ศพเหล่านั้นถูกเอาไปเสีย

32 ดังนั้นพวกทหารจึงมา และทูลขอของคนแรก และของอีกคนนั้นซึ่งถูกต้องที่กางเขนพร้อมกับพระองค์

33 แต่เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซู และเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขา ก็ไม่ได้ทูลขอของพระองค์

34 แต่คนหนึ่งในพวกทหารแทงซี่ข้างของพระองค์ด้วยทวนอันหนึ่ง และทันทันนั้นโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมา

35 และคนที่เห็นสิ่งนั้นก็เขียน และคำเขียนของเขาเป็นความจริง และเขาทราบว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ

36 เพราะสิ่งเหล่านี้ถูกกระทำเพื่อข้อพระคัมภีร์นั้นจะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักเลยสักซี่เดียว’

37 และข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งซึ่งว่า ‘เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง’

พระเยซูทรงถูกฝังไว้**ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ**

(มธ 27:57-60; มก 15:43-47)

38 และหลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมา-

เธีย ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู แต่อย่างลับ ๆ เพราะกลัวพวกยิว จึงอ้อนวอนปีลาตเพื่อที่เขาจะเอาพระศพของพระเยซูไป และปีลาตก็ยอมให้เขา ฉะนั้นโยเซฟจึงมา และรับพระศพของพระเยซูไป

39 และนิโคเดมัสก็มาเช่นกัน ผู้ซึ่งตอนแรกได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืน และนำเครื่องหอมผสมด้วยมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกว่ากิโลกรัมมา

40 แล้วพวกเขานำพระศพของพระเยซูไป และพันพระศพนั้นในผ้าป่านพร้อมกับเครื่องหอมเหล่านั้น ตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว

41 บัดนี้ในสถานที่ซึ่งพระองค์ถูกต้องที่กางเขนนั้นมีส่วนแห่งหนึ่ง และในส่วนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ ซึ่งในนั้นยังไม่เคยวางศพผู้ใดเลย

42 ฉะนั้นพวกเขาจึงวางพระเยซูไว้ที่นั่น เพราะเหตุวันเตรียมของพวกยิว เพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้

บทที่ 20**การเป็นขึ้นมาจากความตาย****ของพระเยซูคริสต์**

(มธ 28:1-10)

(มก 16:1-14)

(ลก 24:1-43)

1 วันแรกของสัปดาห์มารีย์ชาวมักดาลามาในเวลาเช้ามืด เมื่อยังมีตอยู่ ถึงอุโมงค์ฝังศพ และเห็นก้อนหินนั้นถูกกลิ้งออกไปจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว

(31) อพย 12:16; ลนต 23:6-7 (34) 1 ยน 5:6, 8 (35) ยน 20:31; 21:24 (36) อพย 12:46; กตว 9:12 (37) สดต 22:16-17 (38) มธ 27:57-61; มก 15:42-47 (39) สดต 45:8; สภษ 7:17 (40) ลก 24:12 (42) อสย 53:9; ยน 19:14 (1) มธ 27:60, 66

2 แล้วเธอก็วิ่ง และมาหาซีโมนเปโตร และมาหาสาวกอีกคนนั้น ผู้ที่พระเยซูทรงรัก และกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า “พวกเธอองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่ทราบว่าคุณเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

3 ฉะนั้นเปโตรจึงออกไป กับสาวกอีกคนหนึ่งนั้น และมายังอุโมงค์

4 ดังนั้นเขาทั้งสองจึงวิ่งไปด้วยกัน และสาวกอีกคนหนึ่งนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตร และมาถึงอุโมงค์ก่อน

5 และเมื่อเขาก้มลงและมองดูข้างใน ได้เห็นผ้าปูนเหล่านั้นวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน

6 แล้วซีโมนเปโตรติดตามเขามา และเข้าไปในอุโมงค์ และได้เห็นผ้าปูนเหล่านั้นวางอยู่

7 และผ้าเช็ดหน้า ที่พันพระเศียรของพระองค์ ไม่ได้วางอยู่กับผ้าปูนเหล่านั้น แต่ถูกพับเข้าด้วยกันไว้ที่หนึ่งต่างหาก

8 แล้วสาวกอีกคนหนึ่งนั้นจึงเข้าไปด้วย ผู้ซึ่งมาถึงอุโมงค์ก่อน และเขาได้เห็นและเชื่อ

9 เพราะว่าขณะนั้นเขาทั้งสองยังไม่รู้จักข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องเป็นขึ้นมาจากความตาย

10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตนเองอีก

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์

ต่อมารีย์ชาวมักดาลา

11 แต่มารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์

และขณะที่เธอร้องไห้อยู่ เธอก็ก้มลงและมองดูข้างในอุโมงค์นั้น

12 และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์นั่งอยู่สวมเสื้อสีขาว องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และอีกองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท ณ ที่ซึ่งพระศพของพระเยซูเคยถูกวางไว้

13 และทูตทั้งสองกล่าวแก่เธอว่า “หญิงเอ๋ย ท่านร้องให้ทำไม” เธอกล่าวแก่ทูตทั้งสองว่า “เพราะพวกเราได้อาณาจักรของพระองค์ไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าพวกเธอเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

14 และเมื่อเธอกล่าวอย่างนั้นแล้ว เธอก็หันตัวกลับมา และเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ และไม่ทราบว่าพระองค์พระเยซู

15 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “หญิงเอ๋ย เจ้าร้องให้ทำไม เจ้าแสวงหาผู้ใด” เธอซึ่งคิดเอาเองว่าพระองค์เป็นคนทำสวน จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้อาณาจักรของพระองค์ไปจากที่นี่ ขอบอกดิฉันเถิดว่าท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป”

16 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “มารีย์เอ๋ย” เธอจึงหันตัวมา และทูลพระองค์ว่า “รับ-โปนี่” ซึ่งแปลว่า อาจารย์

17 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และกล่าวแก่พวกเขาว่า เราขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระ

(2) ยน 13:23; 19:26 (3) ลก 24:12 (5) ยน 19:40 (7) ยน 11:44 (8) ยน 21:23-24

(9) สดต 16:10; กจ 2:25, 31 (11) มก 16:5 (14) มธ 28:9; มก 16:9; ลก 24:16, 31; ยน 21:4

(16) ยน 10:3 (17) สดต 22:22; มธ 18:10; ลก 24:5; ยน 16:28; 17:11; กจ 1:9

เจ้าของท่านทั้งหลาย”

18 มารีย์ชาวมักดาลาจึงมาและบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้กับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์

ต่อพวกสาวกเว้นแต่โธมัส

19 แล้ววันเดียวกันนั้นเวลาค่ำ ซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อประตูเหล่านั้นปิดอยู่ในที่ซึ่งพวกสาวกชุมนุมกันอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จมาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

20 และเมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นพระหัตถ์ของพระองค์และซี่ข้างของพระองค์ แล้วพวกสาวกจึงมีความยินดี เมื่อพวกเขาเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

21 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็กู้ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น”

22 และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด

23 บาปต่าง ๆ ของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายยกให้ บาปเหล่านั้นก็จะถูกยกเสียให้แก่คนเหล่านั้น และบาปของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายไม่ยกให้ บาปเหล่านั้นก็ยังอยู่กับผู้นั้น”

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์อีกครั้งหนึ่งและโธมัสยอมเชื่อ

24 แต่โธมัส คนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ที่ถูกเรียกว่า ดิโดมัส ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา

25 ฉะนั้นสาวกคนอื่น ๆ ที่เหลือจึงกล่าวแก่โธมัสว่า “พวกเราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” แต่โธมัสกล่าวแก่เขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าไม่ได้เห็นรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์ และเอานิ้วของข้าแยงเข้าไปในรอยตะปูนั้น และเอามือของข้าแยงเข้าไปในซี่ข้างของพระองค์ ข้าจะไม่เชื่อเลย”

26 และหลังจากแปดวันแล้ว พวกสาวกของพระองค์อยู่ข้างในอีก และโธมัสก็อยู่กับพวกเขา แล้วพระเยซูเสด็จมาเมื่อประตูเหล่านั้นปิดอยู่ และประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

27 แล้วพระองค์ตรัสกับโธมัสว่า “จงยื่นนิ้วของท่านมาที่นี่ และดูมือของเรา และจงยื่นมือของท่านมาที่นี่ และแยงเข้ามาในซี่ข้างของเรา และอย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด”

28 และโธมัสตอบและทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์”

29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “โธมัสเอ๋ย เพราะท่านเห็นเราแล้วท่านจึงเชื่อแล้ว คนทั้งหลายที่ไม่ได้เห็นเราและยังเชื่อแล้วก็ได้รับพร”

(18) มธ 28:10; ลก 24:10 (19) มก 16:14; ลก 24:36 (20) ยน 16:20, 22; กจ 1:3

(21) มธ 28:18-20; ยน 17:18-19 (23) มธ 16:19; 18:18 (24) ยน 11:16

(27) มก 16:14; 1 ยน 1:1 (29) 2 คร 5:7; 1 ปด 1:8

ความมุ่งหมายแห่ง

ข่าวประเสริฐของยอห์น

30 และแท้จริงมีหลายสำคัญอื่น ๆ อีกหลายประการที่พระเยซูได้ทรงกระทำต่อหน้าพวกสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้ถูกเขียนไว้ในหนังสือนี้

31 แต่สิ่งเหล่านี้ได้ถูกเขียนไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะมีชีวิตโดยทางพระนามของพระองค์

บทที่ 21

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์

ต่อพวกสาวกในแคว้นกาลิลี

1 หลังจากสิ่งเหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้

2 คนเหล่านี้อยู่ด้วยกันคือ ซีโมนเปโตร และโธมัสที่ถูกเรียกว่า ดิดูมัส และนาธานาเอลชาวบ้านคานาในแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคน

การจับปลาที่ลัมเลว

3 ซีโมนเปโตรกล่าวแก่พวกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกเราจะไปกับเจ้าด้วย” เขาทั้งหลายก็ออกไป และลงเรือทันที แต่คืนนั้นพวกเขาจับอะไรไม่ได้เลย

4 แต่เมื่อรุ่งเช้ามาถึงแล้ว พระเยซูประทับยืนอยู่บนชายฝั่ง แต่พวกสาวกไม่ทราบว่

นั่นคือพระเยซู

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์

และตรัสสั่งพวกสาวก

อวนเต็มไปด้วยปลา

5 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “ลูก ๆ เอ๋ย เจ้าทั้งหลายมีอาหารบ้างหรือเปล่า” พวกเขาตอบพระองค์ว่า “ไม่มี”

6 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วเจ้าทั้งหลายจะพบปลาบ้าง” ฉะนั้นพวกเขาจึงทอดอวนลง และบัดนี้พวกเขาไม่สามารถลากอวนเข้ามาได้เพราะได้ปลาเป็นอันมาก

7 เหตุฉะนั้นสาวกคนนั้น ผู้ที่พระเยซูทรงรักจึงกล่าวแก่เปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” บัดนี้เมื่อซีโมนเปโตรได้ยืนยันว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื้อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) และทิ้งตัวลงไปในทะเล

8 และสาวกคนอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็กลำหนึ่งมา (เพราะพวกเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก แต่เป็นเหมือนประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) โดยลากอวนที่ติดปลาเหล่านั้นมา

9 แล้วทันทีที่พวกเขามาถึงฝั่ง พวกเขาได้เห็นกองไฟกองหนึ่งที่ก่อด้วยถ่านหลายก้อนอยู่ที่นั่น และมีปลาวางอยู่บนนั้น และมีขนมปัง

10 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “จงเอาปลาซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เมื่อกันมาบ้าง”

(30) ยน 21:25 (31) ลก 1:4; 2:11; ยน 3:15-16; 5:24; 19:35; 1 ปด 1:8-9; 1 ยน 5:1, 13

(1) ยน 6:1 (2) มธ 4:21; มก 1:19; ลก 5:10; ยน 1:45-51 (4) ลก 24:16; ยน 20:14

(5) ลก 24:41 (6) ลก 5:4, 6-7 (7) ยน 13:23; 20:2

11 ซีโมนเปโตรได้ขึ้นไป และลากอวนมาถึงฝั่ง ซึ่งเต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่ จำนวนหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมีจำนวนมากขนาดนั้น แต่อวนก็ไม่ขาด

พระเยซูทรงเลี้ยงพวกสาวก

12 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เชิญมาและรับประทานเถิด” และไม่มีใครในพวกสาวกกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” โดยทราบอยู่ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

13 แล้วพระเยซูทรงมา และหยิบขนมปังและแจกให้พวกเขา กับปลาเช่นกัน

14 นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย

“ซีโมน...ท่านรักเราหรือ”

15 ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายรับประทานเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมน บุตรชายของโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ” เขาทูลพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงลูกแกะทั้งหลายของเราเถิด”

16 พระองค์ตรัสกับเขาเป็นครั้งที่สองอีกว่า “ซีโมน บุตรชายของโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เขาทูลพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะทั้งหลายของเราเถิด”

17 พระองค์ตรัสกับเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ซีโมน บุตรชายของโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เปโตรก็เป็นทุกขใจเพราะพระองค์ตรัสกับเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือ” และเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบสิ่งสารพัด พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะทั้งหลายของเราเถิด

สาวกจะต้อง

ยอมตามพระเยซูไป

18 แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ตอนที่ท่านยังหนุ่ม ท่านเคยคาดเอวเอง และเคยเดินไปไหน ๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านจะชราแล้ว ท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอวท่าน และพาท่านไปยังที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป”

19 พระองค์ตรัสสิ่งนี้ เพื่อบอกเป็นนัยว่า เขาจะถวายส่งาราคีแด่พระเจ้าด้วยความตายอะไร และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงตามเราเถิด”

20 แล้วเปโตร เมื่อเหลียวหลัง ก็เห็นสาวกคนนั้นผู้ที่พระเยซูทรงรักตามมา ผู้ซึ่งได้เอนกายลงที่พระทรงของพระองค์ ด้วยเมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และได้ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ซึ่งจะทรยศพระองค์คือผู้ใด”

21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า และคนนี้จะทำอะไร”

(12) กจ 10:41 (14) ยน 20:19, 26 (15) กจ 20:28; 1 ทธ 4:6; 1 ปด 5:2

(16) สดต 79:13; มธ 2:6; 10:16; 15:24; 25:33; 26:31; กจ 20:28; ฮบ 13:20

(17) ยน 2:24-25; 16:30 (18) ยน 13:36; กจ 12:3-4 (19) มธ 4:19; 16:24 (20) ยน 13:23, 25; 20:2

22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด”

23 แล้วถ้อยคำนี้จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้องว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่พระเยซูไม่ได้ตรัสแก่เขาว่า “สาวกคนนั้นจะไม่ตาย” แต่ตรัสว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า”

24 สาวกคนนี้แหละ ซึ่งเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ และได้เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทั้งหลายทราบว่คำพยานของเขาเป็นความจริง

25 และมีอีกหลายสิ่งเช่นกันซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ ซึ่งถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้ทั้งโลกเองก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือเหล่านั้นที่จะถูกเขียนเอเมน

(22) มธ 16:27-28; 25:31; 1 คร 4:5; 11:26; วว 2:25

(24) ยน 19:35; 3 ยน 1:12

(25) อมส 7:10; ยน 20:30